

Innholdsfortegnelse

Forord.....	4
Hilsen.....	4
Hva artikkelen dreier seg om	4
«Direkte feilaktige påstander».....	5
Hvorfor Google gruppe og ikke epost	5
Hvor mistet vi plutselig kvinnelig verdi i fortiden	5
Alle ønsker å støtte kvinner	5
Det edle målet kvinnelig ordinasjons tilhengere har	5
Noen andre, ikke GC, truer kvinnelig verdi	6
Verdens hemmelige agenda	6
Metodene verden bruker for å ødelegge ekte kvinnelig verdi	6
Kan vi være enige i verdens forslag?.....	7
Kvinnelige pastorer i sammenheng.....	7
La oss løfte den ekte kvinnelig verdi	7
Dagens situasjon sett fra en bredere vinkel.....	8
Er alle for kvinnelig ordinasjon i vår divisjon?.....	8
Skal ikke vi satse på misjon framfor å håndtere motstanden?.....	9
En feil bevegelse, men ikke «feil» personer.....	9
Kvinnelig ordinasjon saks natur	10
Avstemningen i San-Antonio i 2015 betydning.....	10
Kaoset eller mangel på informasjon?.....	11
«Kvinnelig verdi» og trospunktet 14 (Tilbakevisning av argumentet)	11
Teologisk bakgrunn, ekte verdi og en annen diskriminering	11
Generalkonferansens hovedforsamling i 1980	11
«Åndens gaver» og trospunktet 17 (Tilbakevisning av argumentet).....	13
Forstanderstillingen i SDA var ikke gitt til begge kjønn på GC hovedforsamling i 1990 (tross det forsøkte motargumentet).....	15
Utgangspunktet.....	15
Motargumentet vi kommer til å tilbakevise	16
Menighetshåndbokens rolle	16
Kjønnsnøytrale vs. kjønnsinkluderende endringer	16
Menighetshåndbokens krav til forstandere.....	17
Hvorfor fikk da Menighetshåndboken i det hele tatt disse kjønnsnøytrale substantivene i 1990?	18

Noen pronomener som relaterte til forstanderstilling likevel forble kjønnsbegrensede.....	19
Andre interessante eksempler på kjønnsnøytrale (men ikke kjønnsinkluderende) endringer som ikke har forandret på tekstens mening	20
Konklusjon med flere detaljer	20
Kjønnseliminerende bevegelses metoder i SDA samfunnet	22
Historisk bakteppe	22
«Without regard to gender»	22
Bevegelses metoder	22
Hendelsestabellen.....	22
Oppsummering av hendelsene	23
Konsekvenser av at GC hovedforsamling er nektet autoritet.....	24
Hva er GC hovedforsamling egentlig?.....	24
GC hovedforsamling sin rolle i SDA samfunnet.....	24
Butlers feiltagelse.....	25
Moses finnes i SDA samfunnet i dag!.....	25
Kristus er det eneste overhodet i menigheten. Eller noen andre?.....	26
Generalkonferansens myndighet er ikke delegert til GC president.....	26
Moses sin rolle definert	26
Konklusjon.....	28
Ordinasjon – er det Bibelsk? (Tilbakevisning av argumentet).....	28
«Mot-ordinasjon» teologi begynnelse og GC hovedforsamling som er ordinert for å ha makt og autoritet (innledning).....	28
Er ikke ordinasjon et Bibelsk begrep?	30
Er ordinasjon en konsekvens av Romersk Katolsk tradisjon innført i SDA samfunnet?	30
Skal vi ikke delegere myndighet via ordinasjon, men bare anerkjenne et kall til å tjene?.....	31
Vi i Norge trenger å delegere myndigheten også	31
Tjeneste kontra eller i samspill med autoritet?	32
Hvorfor blir pastorene ordinert bare én gang i stedet for flere ganger til hver ny oppgave?.....	33
Den offisielle holdningen blant SDA og Theology of Ordination Study Committee (TOSC) (tilbakevisning av argumentet).....	34
Er følgende riktig: «alternativet 1 i TOSC rapporten er ikke vedtatt i noen offisiell adventistsammenheng og kan derfor umulig være en offisiell holdning»?	34
Er følgende riktig: «I en meningsmålingen som ble gjennomført i TOSC fikk den 32 stemmer av de 94 avgitte stemmene»?	35
Konklusjon.....	36
Alarmerende paralleller	36

«Du skal ikke diskriminere» eksempel.....	37
Hvilke rapporter skal vi tro?	38
Ellen G White appell.....	40
Konklusjon.....	40
Vi har samme gode motiver alle sammen	40
Verdens humanisme og rettferdighet.....	40
Hvordan å vite med sikkerhet hva sannheten er om kjønnsrollene	41
Den inkonsekvente bevegelsen	41
Samvittighetsfriheten	41
Tjeneste framfor myndighet og makt	42
Likeverd	42
Årsak-til-virknings effekter.....	42
Et kall.....	42
La oss støtte GC hovedforsamling og Kristus som leder den.....	42

Forord

Kjære søsken i Kristus, lederne og medlemmene i SDA Norge. Mange teologer og vanlige medlemmer i SDA samfunnet forsøker å dra oppmerksomheten til det faktumet at det foregår en åpen motstand fra noen få divisjoner mot SDA øverste ledd, Generalkonferansens hovedforsamling, i forbindelse med kvinnelig ordinasjon. Vi bruker ingen egen teologi, fører ikke fram egen vilje eller kulturelle synspunkter, men den offisielle Position 1, som står bak resultatene av GC avstemningen i 2015. Det er trist å se at motstanden har kraftig økt i det siste i vår menighet. Vi er lojale mot Kristus og derfor til vårt øverste ledd som uten tvil er ledet av Kristus. I Åpenbaringsbok ga Han aldri noen grunner til adventistene å tro at Han har forlatt oss som én verdensomspennende organisasjon. Grunnet motstanden, føler vi behovet har meldt seg at vanlige medlemmer blir engasjert og støtter moderne «Moses» som er en generalforsamling av delegatene samlet fra hele verden. Vi ber våre ledende søsken om å sørge for at unionen og divisjonen vår støtter GC i deres 1990, 1995 og 2015 avgjørelser, både i praksis og i ordinasjonsteologi. Nå foregår det en offisiell forsoningsprosess frem til oktober 2017, mellom GC og divisjonene som er i motstand. SDA regelverket tillater ikke enhetene å vike av fra gjeldende GC Policy, og vi håper at forsoningsprosessen bærer sine gode frukter.

Denne eposten gransker i mange detaljer alle påstandene sendt ut til de adventistiske pastorene i Norge 7.juni.2017 og [publisert i www.adventist.no](http://www.adventist.no) 08.juni.2017. Artiklene skrevet i Juni hadde til formål å tilbakevise noen artikler fra vår rollene.no hjemmeside. Vi er glad i alle dere, inkludert opposentene og kvinnelige og mannlige pastorene og forstandere i Norge, og ønsket i utgangspunktet ingen debatt. Jeg har aldri tatt del i noen interne debatter, helt siden jeg ble adventist i 1994. Vi ønsker fred og hater uenigheter, men splittelsen i adventistsamfunnet på nøytt nivå allerede har skjedd. Tross at det er lite villighet fra divisjonene til å underordne seg GC, håper vi det ikke er tilfelle i vår union. Saken som står på spill, går mye dypere enn den virker på overflaten. For eksempel, er det gjort mange forsøk på å forandre vår eksisterende måte å tolke Bibelen på for å tilpasse oss en ny praksis som snek seg inn i menigheten fra verden i ca. 1970-tallene.

Vi vil gjerne lese i vår media artiklene som er skrevet av både motstanderne og tilhengerne av ordinasjonssaken, ikke bare av tilhengerne. Vennligst bær over med meg og min skriftlige Norsk, når jeg forsøker å beskrive så forsiktig som mulig flere fakta og konkluderer med noe som er i harmoni med vårt offisielle SDA samfunn. Likevel kan disse faktaene og konklusjonene oppfattes direkte og vanskelig av noen her lokalt, mest fordi de sjeldent gang er presentert på den måten i våre media. Vi ber mye for vår Union og lengter etter å se vår union vise et lojalt eksempel til de andre unionene. Deres bror i Kristus, Sergey.

15 Elsk ikke verden, heller ikke det som er i verden! Den som elsker verden, har ikke kjærligheten til Far i seg.

1Joh 2:15

19 Vi vet at vi er av Gud, og at hele verden ligger i det onde. 1Joh 5:19

19 Hadde dere vært av verden, hadde verden elsket sitt eget. Men dere er ikke av verden. Jeg har jo utvalgt dere fra verden, og derfor hater verden dere. Joh 15:19

Hilsen

Hva artikkelen dreier seg om

Kjære søsken,

Vi har fått en [åpen tilbakemelding](#) på [én av de siste artiklene](#) på hjemmesiden [Rollene.no](#). Selv om de teologiske argumentene presentert på rollene.no er det viktigste som finnes der (vi oppfordrer alle til å lese dem i den rekkefølgen de er angitt), foregår debatten mest på det formelle – om SDA har godkjent kvinnelig ordinasjon til forstander og pastortjeneste. Pastorene i DNU har fått blant annet en beskjed om at påstandene våre om forstandere var feilaktige. Flere argumenter var brukt i forsøket på å tilbakevise vår informasjon.

I denne artikkelen er vi nødt til å vurdere alle disse argumentene og vise dem fra en annen side. Kanskje det blir som tilbakevisning på tilbakevisning, men vi ønsker jo å støtte vår menighet, som har sin opphav i Generalkonferansens hovedforsamling og sine grener i hver enkelt av oss.

«Direkte feilaktige påstander»

Når det gjelder anklagen rettet mot oss om «direkte feilaktige påstander» (om ikke godkjente kvinnelige forstandere), så må vi si bare at disse påstandene er en del av et større og sammenhengende syn som veldig mange teologer og administrative folk i Adventist samfunnet har, inkludert blant annet [Mario Veloso](#), som var GC hovedforsamling associate secretary i 1990 som hadde «Menighetsbok» til sin primær oppgave på *den hovedforsamlingen der kvinnelige forstandere tema var først diskutert*. Han og mange de andre aktive evangelister og teologer med uklanderlig rykte i SDA samfunnet må, ifølge denne anklagen, befinne seg i samme båt av «direkte feilaktige påstander». Hvis det er tilfelle, så er det greit å være i samme båt. Vi hadde anledninger å diskutere med ham mange detaljer som gjaldt denne generalforsamlingen og presenterer dem i denne artikkelen litt senere. Anklagen om feilaktige påstander er sikkert bare et uttrykk for en sterk overbevisning vår bror hadde om emnet, og det respekterer vi. Vi håper bare å overbevise og fortsatt være gode venner og søsken videre, som vi helt sikkert oppnår med Herrens hjelp.

Hvorfor Google gruppe og ikke epost

Vi forsøkte å sende dette svaret på epost, som ville vært den mest naturlige måten å svare på en epost rettet mot en konkret person (meg), der alle de andre sto bare på kopi, men det viste seg at muligheten å besvare eposten direkte i adventist.no domene var blokkert. Forespørselen vår om å åpne for muligheten til å svare var nektet, av tekniske årsaker. Derfor sender vi denne informasjonen via en Google gruppe.

Hvor mistet vi plutselig kvinnelig verdi i fortiden

Dette kapitlet er ikke en del av debatten, men en innledning som gir en personlig oversikt. I de andre kapitlene i denne artikkelen vurderer vi argumenter og gir svar på dem.

Alle ønsker å støtte kvinner

Hvorfor er det splittelse i verdensmenigheten rundt kvinnelig plass i familien og menigheten? Er det slik at noen ønsker å løfte kvinnelig verdi, mens andre ønsker noe helt motsatt? Nei. Når vi leser artiklene lagt ut av adventistiske teologer, er det klart at *alle* ønsker å holde oppe og restaurere den ekte kvinnelige verdien, uansett hvilken side av emnet man har valgt.

Det edle målet kvinnelig ordinasjons tilhengere har

Kvinnelig ordinasjons tilhengere ønsker å anerkjenne at kvinner er på ingen måte av mindre verdi enn menn. Med full rett stiller de spørsmålet: hvorfor må de erfarne kvinnelige forstandere få en kunstig og diskriminerende sperre fra GC som hindrer dem fra å kunne fortsette videre i sin karriere? Er det ikke derfor ledelsen i mange land forsøker å [motarbeide](#) (link til [GC Annual Council 2016](#)) GC

hovedforsamlingen? Vi ser treff som er organisert med målet å helbrede kvinner i ledende stillinger som har blitt såret av tilnærmingen som tilsynelatende ikke ønsker å anerkjenne og bekrefte dem. Er ikke det riktig? Er det noen som trækker på kvinnelig verdi i realiteten? Noen kanskje gjør det helt sikkert, men er det GC hovedforsamlingen som har gjort det i 1990, 1995 og 2015? Her i vårt land i Norge og i flere andre deler av verden er det noen som synes svare er «ja».

Noen andre, ikke GC, truer kvinnelig verdi

Det er så enkelt å gjøre noen skyldig i diskriminering. Det foregår en kamp mellom leddene i SDA samfunnet om dette. Hvor ligger skylden? Den ligger utenfor menigheten mener vi. Det er brukt en strategi imot Guds menighet. Finnes det noen andre som på en hemmelig måte faktisk har «stjålet» kvinnelig verdi? Noen vi aldri ville mistenke at kunne angripe kvinner og kvinnelighet?

Verdens hemmelige agenda

Denne trenden, som har forsøkt å sette likhetstegnet mellom mannens og kvinnens funksjoner, som tydelig har utviklet seg i USA og Europa og sprer seg videre, og som har gitt mange gode rettigheter til kvinner vi alle er enige om, kan dessverre også bli betraktet som en bevegelse som berøver kvinnene deres *ekte kvinnelige* verdi, gitt dem av Herren i Bibelen. *Verden har gjort to ting for å oppnå sitt mål:*

1) *verden* har gitt beskyttelse og sikkerhet til undertrykte kvinner, men samtidig har *hånt* den ekte kvinnelige verdien slik *som Herren har definert den, som Bibelen har definert den når vi leser den hellige skriften i sin likefremme mening*. Derfor finnes verdien nesten ikke lenger i verden.

2) *verden* tilbyr en ny kvinnelig verdi (og mannlig verdi) i stedet. Dette salget er gjort synlig og tydelig, og alle er klare over denne nye trenden. På overflaten virker det at verden bare ønsker det beste for begge kjønn. Kan vi ha tillit til den som først har stjålet og senere framsto som den som *freiser* mennesker?

Hva er den Bibelske og den verdslige variantene av kvinnelig verdi? Hva er det vi snakker om?

Metodene verden bruker for å ødelegge ekte kvinnelig verdi

Det er blitt ikke like hederlig for unge kvinner å være fullverdige mødre som kan tilbringe nok tid til sine barn. Det er bare noen få som tror at det er det viktigste for dem å gjøre i livet. Alt for stor press fra samfunnet tvinger til å sette full fokus på jobb og karriere; man kan plutselig ikke klare seg uten barnehager; total personlig selvstendighet og uavhengighet har gradvis erstattet denne Bibelske verdien. Verden gir lite respekt til det og særlig til kvinner som respekterer deres menn som åndelige ledere i familien.

Ja, mye av dette er et resultat av trist undertrykkelse kvinnene hadde opplevd i sin tid, både i familiene og i samfunnet; kanskje vold, mangel på rettighetene, begrensende muligheter for å utvikle seg personlig, få utdanning eller kunstige begrensninger for å bygge karriere der kvinnene kunne virkelig bidra. Derfor er vi så takknemlig når Guds Ord forkynnes mer, fordi vi finner ikke i Bibelen at Gud gir rom til disse avvikene. Derfor er vi så takknemlig at vi lever i første verdens land, der kvinnelige rettigheter og den sosiale beskyttelsen er minst på det samme nivå som den er for menn. Ofte blir det fremstilt som om Bibelen i sin likefremme betydningen med sin forskjellen i kjønnsrollene vil kaste kvinnene tilbake til den mørke fortiden. Nei, Bibelen støtter den sosiale infrastrukturen vi har bygget for at dette aldri skal skje igjen. Men Bibelen viser også, at rettighetene og beskyttelsen er ikke det hele bildet; for å oppnå nært og intimt forhold med Herren og mellom ektefellene og vise Guds bilde til våre barn skapte Herren kjærlighetshierarki og forskjellen i *hoved*funksjonene mellom kvinner og menn. Disse er verdt å bli

studert mer. Dagens realitet i et samfunn er oftest dessverre slik at enten forskjellen i kjønnsrollene går utover kjærligheten og sikkerheten eller kjønnsrollene nesten ikke finnes mer. Vi forsøker å presentere det Bibelske idealet, som aldri går i disse ekstreme punktene.

Hva hvis kvinnen ønsker å respektere forskjellen i kjønnsrollene? Får hun oppmuntring og de gode tilbakemeldingene fra samfunnet og til og med fra deres ektemenn? Ikke i de siste 50 årene. Dette oppleves naturlig nok av mange, både kvinner og menn, som mangel på anerkjennelse av kvinnelig verdi. «Du har ikke verdi hvis du er fulltids mor. Du har ikke verdi hvis du har prioritert din mann. Du har ikke verdi hvis du tror på forskjellen i kjønnsrollene. Osv...». Er det overraskende at kvinnene plutselig føler seg verdiløse hvis de ikke kan fungere i dette livet 99% som menn? Hvem er det som har stjålet verdien? Hvor skal kvinnene nå finne sin verdi? Hvem ønsker å være der hele *verden* ser ned på deg? Ja, det er det samme samfunnet, som har påstått at det ønsker å gi kvinner helt ny og bedre verdi, som har gitt beskyttelsen og rettighetene, og disse skal vi klart beholde, men som ved neste skritt har tatt fra dem en annen viktig verdi ved å diskreditere (*diskriminere*) *ekte kvinnelighet*, som er først og fremst forskjellen i kjønnsrollene. Velsignet er de mødrene som oppfyller Guds ideal og prioriterer å bygge åndelig deres hjem og deres barn, som forsøker å velge deres ektemenns side der det ikke går imot Guds vilje. Hele verden ligger jo åpent for dem fortsatt: de kan fritt bestemme over hvor mye tid utdanningen og karriere tar i livet. Har ikke vi altså alt til rette for å oppfylle Guds ideal i våre land, om vi bare vil?

Kan vi være enige i verdens forslag?

Kan vi ta imot det tilbudet verden gir oss for å utslette kjønnsrollene? Kan adventistsamfunnet ta imot den ved å stemme for den totale likheten? Hva bringer dette med seg for verdensmenigheten? Hva skjer hvis både mannen og kvinnen gjør alt likt? Barna blir mer ensom generelt sett som resultat av denne uheldige trenden, de blir i stadig større grad oppdratt av TV og dataspill eller mye utenfor familiemiljøet. Heller ikke er det lenger like hederlig å være «kvinnelig» på mange andre måter, i ytre utseende og oppførsel.

Familiene er forventet å ha et par funksjonelt likestilte ledere. Hvordan kan de da være én kropp, som Gud ønsker det? Hvilken kropp har to hoder? Det er uopnåelig. Det går utøver intimitet og harmoni. De familiene som velger å tilpasse seg denne eskalerende trenden, får derfor i praksis *kvinnelige* ledere. Ikke likestilling som var lovet, men bytting av rollene skjer i virkelighet. Er dette i harmoni med Guds design? Nei, det er det ikke, og konsekvensene er mange i samfunnet.

Kvinnelige pastorer i sammenheng

OK, men hva har det å gjøre med pastorstillinger og menighetens problematikk? Når vi støtter kvinnelig ordinasjon til pastor og forstandertjenestene, promoterer vi som et trossamfunn, *verdens* trend. Derfor har SDA samfunnet ledet av Gud allerede 3 ganger sendt signaler imot denne utviklingen.

Hvis familierollene blir ivaretatt per Guds design, løses alle de andre problemene i menigheten enkelt, fordi menigheten er en familie, og familien er en menighet («Guds hus»).

La oss løfte den ekte kvinnelig verdi

Alle, også kvinnelig ordinasjons motstandere, ønsker å anerkjenne kvinner. GC hovedforsamling ønsker å anerkjenne kvinner. På Bibelsk måte. Det store spørsmålet er ikke i selve verdi, men hvor finnes den ekte kvinnelige verdien.

Vår menighet vi er så glad i, skal ikke bøye seg for denne verden. «Vi vet at vi er av Gud, og at hele verden ligger i det onde (1Jo 5:19 B11)». La oss understreke hvor viktig og hvor vakker denne rollen som

[bare en kvinne](#) kan oppfylle. Ingen ønsker jo å ta fra kvinnene alle de andre mulighetene, men det handler om hennes personlige prioriteter. La oss vise et godt eksempel for denne verden, i stedet for å være påvirket av verden. La oss herliggjøre Bibelsk definisjon av kvinnelig verdi, la oss løfte våre *kvinnelige* kvinner. La oss ikke forsøke å lese verdslig forståelse inn i Bibelsk tekst, ikke forandre i måtene vi leser Bibelen på.

Når vi løfter opp respekt til den spesielle kvinneligheten og kvinner generelt, gir beskyttelse til kvinnene som til «det svakere kar» i familiene og i samfunnet, samtidig som vi åpner veien vidt og bred for dem å offentlig tjene Herren og utvikle seg personlig på alle måter, vil ingen kunne si at de forskjellige kjønnsrollene undergraver noens verdi.

Dagens situasjon sett fra en bredere vinkel

Er alle for kvinnelig ordinasjon i vår divisjon?

Av og til hører vi noen si at det ledere i divisjonene i motstand tror på, reflekterer det vanlige medlemmene også tror på, og derfor er GC forsøkene å bringe divisjonene tilbake til enhet med verdensmenigheten undertrykkende. Vi ønsker å si på vegne av mange medlemmer fra disse divisjonene, at denne påstanden er ikke riktig. Tvert imot, tror vi at vi som støtter verdensmenighet, er representert på feil måte av de av lederne som motarbeider vårt øverste ledd.

En pastor fra et annet land i Europa som kjenner litt til vårt arbeid med rollene.no spurte meg: «hvorfor er de fleste i ledelsen i disse 3 divisjonene så selv sikre, at de motarbeider Generalkonferansen?». Vi begge to hadde ingen gode forklaringer. Er det fordi landene disse divisjonene består av, rikere enn de andre landene? Jesus var jo ikke så rik, men underviste de rike. Er det fordi disse landene har en utviklet demokrati? Vi vet jo, at USA, ifølge profetiene, tross sin gode og sterke demokratiske struktur, vil initiere forfølgelse av Guds folk.

Er det fordi disse landene er majoriteten i verdensmenigheten? Faktum er at bare 3 av de 13 divisjonene i SDA ser positivt på kvinnelig ordinasjon! Nei, de er egentlig minoriteten. Hva er det grunnen? Vi har ingen svar på det.

Et annet spørsmål kommer opp: er det slik at *alle* i disse 3 divisjonene ønsker å motarbeide Generalkonferansen? Eller er det bare ledelsen? Eller er det bare noen flest i ledelsen? På dette har vi svaret: det er definitivt bare noen i ledelsen. Det er absolutt ikke alle medlemmene.

For å ikke å snakke om verdensmenighetens støtte (som er overflødig, også innenfor disse 3 divisjonene som er i motstand), har vi fått positive tilbakemeldinger fra flere også i Norge, både pastorer og lekfolk, som sliter med å presentere emnet lojalt mot GC like tydelig som vi gjør det, fordi det er svært lite toleranse mot de som tror noe annerledes på dette området.

I orienteringen om kvinnelig ordinasjon 11.Februar.2017 på TVS var det mange som snakket på slutten av møtene; de aller fleste av dem var ikke fornøyd med at Guds Ord likefremme forståelse som så langt har stått urokkelig siden SDA samfunnet etablering, måtte ofres for å gi rom til nye og fremmede *tolkningsmetoder*. Vi venter fortsatt på at opptaket av treffet, uten forkortelser, blir lagt ut på nettet ifølge det som ble lovet til oss før arrangementet hadde startet.

Vi har fått inntrykk av at informasjon i den offisielle SDA Norge er presentert ensidig, og det i en tid når det klart eksisterer to standpunkter på emnet i SDA generelt og bare én av dem er et

verdensospennende offisielt standpunkt (ref. kapittel «Den offisielle holdningen blant SDA og TOSC»). Er folk i vårt land klare over hvilke argumenter som er brukt av det offisielle standpunktet? Vi husker ikke så mange artikler eller en eneste artikkel skrevet av dem som er lojale mot GC hovedforsamling, publisert i våre media. Vi skjønner at det er gjort av de beste motivene, men er det riktig? I hvert land i Europa er det mange menighetsmedlemmer som ikke er fornøyde med bevegelsen som motarbeider Generalkonferansen sine offisielle beslutninger. Blant dem er det også [unge adventister](#), pensjonerte og aktive ledere i Adventistsamfunnet.

Mange har likevel fått inntrykk gjennom SDA media av at kvinnelig ordinasjon er godt og vidt akseptert, og det skal litt tålmodighet til før saken blir løst slik SDA lokale ledelsen i «første verdens» land føler av samvittighetsårsaker, er riktig. Det inntrykket reflekterer ikke realiteten. Skal ikke alle adventistene bli i det minste opplyst om *begge* typer argumenter, også om de som taler *for* mannlige ledere, særlig når disse spiller godt sammen med GC hovedforsamlingen 2015 sine bestemmelser?

Noen i DNU ledelse har bedt oss om å gjøre tilgjengelig informasjonen vi har mottatt fra dem, inkludert argumentene for kvinnelig ordinasjon. Vi sier JA til det, og publiserer hele teksten på [våre hjemmesider](#) (<http://rollene.no/debatten>). Vi håper våre søsken i DNU ledelse kan gjøre det samme og publiserer artiklene vi og andre pro-GC menighetsmedlemmer sender ut.

Skal ikke vi satse på misjon framfor å håndtere motstanden?

Mange i SDA samfunnet ville ønsket å sette fokuset på misjon framfor motstanden mellom leddene i organisasjonen, som stjeler dyrebar tid og krefter. Misjonærene spør seg selv, hvor vil de menneskene som ønsker å høre mer om Gud, komme, når misjonsvirksomheten er ferdig? Det samme spør vi oss også, for vi også brenner og arbeider for misjon. Vil de nye menneskene komme til en menighet som er én i sin hermeneutikk, i de metodene for å tolke Bibelen på vi hadde fra starten av, og som er lydige mot sin øverste ledd, fordi vi vet at Kristus leder oss? Eller skal de komme til en menighet der noen kjemper imot øverste ledd både politisk og teologisk, der fremmede (nye i det minste) praksis og hermeneutikk er blitt brukt før de er godkjent, der medlemmene som har blitt ledet av stort og klart lys fra Ellen G White skrifter, av en eller annen grunn må spørre seg selv: «hvordan skal vi forstå Bibelen?». Hvis vi selv er i tvil og mørke, hvordan kan vi hjelpe andre? Nei, det reelle problemet er i motstanden. SDA samfunnet vet hvordan de skal forstå Bibelen, de har fått et klart lys og skal være lydige mot øverste ledd. Derfor hvordan kan vi lykkes i misjonen fullt ut hvis ikke vi samtidig motarbeider en bevegelse som river verdensmenigheten i stykker?

En feil bevegelse, men ikke «feil» personer

Vi er overbevist om at ingen i Norge ønsker å lede noen vill. Vi er også overbevist om at det eksisterer en *bevegelse initiert av verden og den innflytelsesrike NAD (North American Division) på sikt* som vi ser kan ødelegge alle SDA grunnleggende trosprinsippene med sin nye måte å tolke Bibelen på (hermeneutikk). Ellen White advarer mot å følge det noen få ledere har bestemt, når det går imot GC hovedforsamling bestemmelser.

Oppriktige og gode folk med god samvittighet kan til tider bli en del av en feil bevegelse. Som et eksempel, som Syvendedags Adventister, er vi å levere til denne verden et vanskelig budskap: «Dra bort fra **[Babylon]**, **mitt folk**, så dere ikke tar del i hennes synder (Åp. 18:4 B11)». Mennesker utenfor SDA kan altså bli trukket inn i en feil bevegelse. Hva med oss? Er vi, Syvendedags Adventister helt immune mot å bli påvirket av en feil? Hvis det hadde vært tilfelle, ville ikke Jesus sendt oss budskapet i Åp. 3:14-

22. Ellen White har også sendt oss utallige varsler om det samme, og om rystelsen som må snart komme inn i våre rekker. Ja, vi virkelig må passe oss, og be uten stans for å ikke komme i fristelsen.

Kvinnelig ordinasjon saks natur

Kvinnelig ordinasjon spørsmålet er ikke bare en administrativ sak. Mange *teologiske* studier har blitt gjennomført av SDA teologer. Delegationene på Generalkonferansen i San-Antonio i 2015 stemte imot kvinnelig ordinasjon «*på grunnlag av Bibelen og Ellen White skrifter*». Sånn ser adventistene på emnet i dag siden 2015. Det er nettopp dette som gjør at debatten er så vanskelig å foreta, fordi det handler om *sannhet*, mye står på spill. Nøkkelen til å forstå temaet ligger i Skapelsens historie.

Det kunne vi tidligere ikke se like tydelig. Mange forsøk hadde blitt gjort gjennom årene for å definere saken mer som kulturell eller administrativ og mindre som teologisk. Derfor fulgte de ulike SDA regionene forskjellige kurs uten å forvente at senere den ville bli omdefinert som teologisk, med konsekvenser dette kunne medføre. Hvis noe er *sannhet*, hva er det? Hvis noe er *sannhet*, hva skal de andre mennesker som har vært på den andre siden, gjøre?

Når saken før eller senere kommer fram for oss i all tydelighet om hva som er *sannheten*, må vi alle sammen være ydmyke nok for å endre kurset, og medlidende nok for å støtte våre oppponenter samtidig som vi ikke støtter deres kurs. Denne påminnelsen retter vi først og fremst mot oss selv, men også til våre oppponenter.

Avstemningen i San-Antonio i 2015 betydning

GC hovedforsamlingen har tre ganger i 1990, 1995 og 2015 stemt eksplisitt mot å ordinere kvinner til *pastortjeneste*. Det handlet jo ikke om *forstandere*. Betyr det at kvinner kan ordineres til forstandertjeneste, men ikke til pastortjeneste? Formelt sett skal vi svare «JA», antatt vi gjennom de siste tiårene har hatt grunner til å ordinere kvinner til *forstandertjeneste*. Avstemningen om pastorene er formelt sett ikke knyttet mot akkurat forstandersaken. Vi ser mer i detalj på dette i denne artikkelen, men så langt la oss vurdere følgende:

Hvis vi sier at det er åpent til forstandertjeneste, men stengt for pastortjeneste, får vi tre utfordringer:

- 1) hvorfor kan ikke de erfarne kvinnene som i mange år har vært i forstandertjeneste, nå fylle mer ansvarsfulle roller? La oss se på en situasjon når det en dag blir langt flere kvinnelige forstandere enn mandige forstandere. Det hadde vært ulogisk og uforsvarlig å sette en sperre for kvinner på akkurat dette nivået. Jeg tror mange unioner kjemper mot GC i dag nettopp på grunn av dette problemet.
- 2) hvorfor skal vi gjøre en forskjell mellom ordinasjonskravene stilt til forstanderne og pastorene? Bibelen gjør ikke denne forskjellen! Bibelen har ikke de to forskjellige stillingene som vi har dem i dag: forstandere og pastorer. Pastor i Bibelen er en funksjon, ikke en stilling (vi ser på det senere). Det er Bibelsk at ordinasjon (eller innsettelse i tjenesten, vi ser nærmere på *ordinasjon* senere) av både forstandere OG pastorer gir dem rett til å utføre de samme oppgavene.
- 3) hvis GC hovedforsamlingen stemte *for* kvinnelige forstandere i 1990 (som mange tror i dag skjedde), er det ikke en selvmotsigende sak innenfor SDA policy Bibelsk sett? Da ser det ut slik at GC hovedforsamlingen har godkjent kvinnelige ordinerte ledere (forstandere) med den ene hånden, og avvist kvinnelige ordinerte ledere (pastorer) med den andre hånden, mens det Bibelsk sett bare finnes «ordinerte ledere»?

Kaostet eller mangel på informasjon?

Er det et kaos vi har kommet i? Nei, det er det ikke. Vi tror at forklaringen på disse selvmotsigelsene er mangel på informasjon, mye av det skyldes ensidig forkynnelse rundt emnet. Derfor er det så viktig at vi graver inn i detaljene om GC hovedforsamling 1990. Vi gjør det etter hvert i denne artikkelen.

«Kvinnelig verdi» og trospunktet 14 (Tilbakevisning av argumentet)

Teologisk bakgrunn, ekte verdi og en annen diskriminering

Noen mener at å begrense kvinner fra å gjøre noen handlinger i menigheten er det samme som å nekte at de har like høy Gud gitt verdi som menn. Dette ses på som diskriminerende, fornærmende, uetisk. Er denne holdningen *Bibelsk*? Eller kommer denne holdningen fra *verden*?

Siden SDA opprinnelse og frem til ca. 1970 tallet, hadde menigheten vår ingen kvinnelige forstandere. I Bibelen finnes det ingen kvinnelige forstandere heller. Var det uetisk hele veien på den tid? At trenden kom fra *verden* i 1970 tallet, har vi ingen tvil om, fordi det er nettopp den feministiske bevegelsen som ca. 50 år tilbake begynte å innføre endringer på dette området i det sekulære og flere religiøse samfunn. Tidligere ellers var det en mye skarpere skille mellom kjønnsfunksjonene. Det er klart at det er den lokale *kulturen* som presser på teologien i våre dager, ikke teologien på kulturen, som det burde være i Guds menighet.

Vi snakket om det litt innledningsvis, men her er det grunnleggende som bør fjerne den rolle-verdi konflikten som *verden* har forsøkt å bygge inn i våre liv:

- 1) I Guddommen er det 3 personer, knyttet sammen med *kjærlighetshierarki*. [Jesus er underordnet sin Far fra evighet til evighet](#). Likevel er Jesus like guddommelig som Faren! Likevel er oppgaven hans helt sentral og avgjørende for at universet får fremtid. *Hvis Jesus er underordnet Faren, er Han ikke likestilt med Faren? Er Han av mindre verdi på grunn av kjærlighetshierarkiet som eksisterer i Guddommen?* Nei!
- 2) Mennesket er skapt etter Guds bilde. I familien skapte Gud også *kjærlighetshierarkiet etter sitt bilde*, av denne grunnen. I utgangspunktet var det ingen verdi-rolle konflikt [mellom mannen og kvinnen i den første familien i Edens hage](#) på samme måte som relasjonene er i Guddommen. [Kvinnens særegne oppgaver er faktisk mer hellig enn mannens oppgaver](#), slik Gud har tenkt dem, noe som *verden* har helt glemt.

Han og hun blir nektet til å være det personen opprinnelig er fra Skapelsen av. «Du må være noe annet enn Skaperen har skapt deg å være» - sier *verden*. Dette må være diskriminerende i Guds øyne.

Dette mønsteret utvider seg til menigheten, fordi [familien er en menighet og menigheten er en familie](#).

Generalkonferansens hovedforsamling i 1980

Man kan enkelt lese kulturens forståelse inn i det følgende trospunktet:

I trospunkt nr. 14 står det:

... Særpreg i rase, kultur, utdanning og nasjonalitet, eller ulikheter mellom høy og lav, rik og fattig, mann og kvinne må ikke få splitte oss. Vi er alle likeverdige i Kristus, som med én Ånd har

knyttet oss sammen i ett fellesskap med ham og med hverandre. Vi skal tjene andre og selv bli tjent, uten å stille betingelser. ... (utheving tilføyd)

Betyr det at menn og kvinner nå skal ordineres til forstander og pastor tjenester for å være likeverdige? La oss illustrere det med å sette det litt på spissen: Betyr det at mennesker med svarthud skal male huden hvitt eller de med hvit hud skal male den svart for å matche en standard? Nei, vi er «likeverdige i Kristus» som vi er, *med de forskjellene vi har fått fra Skaperen*.

Vi viste rett ovenfor at likeverd er ikke det samme som å ha helt like funksjoner. Tvert imot er det viktig å respektere Gud gitte *forskjellige* hovedfunksjoner, akkurat som vi respekterer Gud gitt hudfargen. Derfor er likeverd gjeldende selv om vi har *forskjellige* kjønn, hudfarge, alder og bakgrunn. **Ingen forsøker å endre på hudfargen for å matche de andres hudfarge. Ekte likeverd er når vi kan være forskjellige og samtidig likeverdige.** I vår sammenheng betyr det forskjeller i kjønnsrollene: selv om mennene og kvinnene har forskjellige hovedoppgaver, er de likeverdige. Når vi forsøker å pushe de samme hovedoppgavene på begge kjønn, ødelegger vi faktisk ekte likeverd. Hva kan være mer diskriminerende enn å kreve at forskjellene må utslettes for at personen får selvrespekt og blir anerkjent sin verdi?

I vår mening, bør vi passe oss for å ikke overta denne verdens tolkning av «likeverd» begrep og «ikke-diskriminering» prinsipp. Dette kan strekke seg alt for langt. Nå har mange land og mange kirkesamfunn formelt akseptert homofilipraksis som en alternativ livsstil. Mistolkningen av trospunktet 14 for å åpne for kvinnelig ordinasjon åpner automatisk for homofiliordinasjon. Hva er forskjellen, hvis vi ser med samme øyne som verden ser på det? Verden godkjenner jo begge deler. Skal vi følge denne verden?

Hva hvis verden plutselig godkjenner samlivet med dyr som en akseptabel livsstil? Pedofili (akseptert allerede i noen land)? Nekrofili? Osv (les gjerne hva hedninger kom på)... Bibelen setter for eksempel samlivet med dyr på lik linje med homofilepraksisen:

Du skal ikke ligge med en mann slik som en ligger med en kvinne. Det er avskyelig. Du skal ikke ha samleie med et dyr av noe slag og gjøre deg uren ved det. Heller ikke skal en kvinne by seg fram til et dyr og pare seg med det. Det er motbydelig. Gjør dere ikke urene med noe slikt! For de folkeslagene som jeg vil drive ut for dere, har gjort seg urene med alt dette. (3Mos 18:22-24 B11)

«Nå har dere gått for langt!» - vil noen kanskje si – «Ingen samfunn vil akseptere samlivet med dyr som en normal livsstil». Hvorfor er ikke det mulig? Husk på at homofilipraksisen var straffbart i Norge noen 50 år tilbake, men nå feirer Oslo Universitetet sammen med Oslo Pride deltagerne. 100% endring på noen 50 år! Samfunnet kan forandre sin mening dramatisk. Det finnes til og med en [teknologi](#) om hvordan man kan manipulere samfunnets holdning om hva som helst.

«Det er ingen kobling mellom kvinnelig ordinasjon og homofilipraksis aksept» - hører vi ofte. I dag har vi mange eksempler at også i de områdene der SDA tross GC bestemmelser gikk videre med å ordinere kvinnelige pastorer, var også de homofile døpt og viet. I Holland SDA var det gjort et formelt forsøk på å legalisere de praktiserende homofile inn i kirkesamfunn. Dette eksemplet er ett av de mange:

<http://www.adventist.nl/2014/04/24/homoseksualiteit-en-de-kerk/> (les direkte vie Google translate funksjon)

<http://spectrummagazine.org/article/netherlands-union-conference/2014/04/24/church-netherlands-commits-itself-being-safe-place-1>

<http://www.adventistonline.com/forum/topics/lbgti-members-in-netherlands>

«Åndens gaver» og trospunktet 17 (Tilbakevisning av argumentet)

Er Åndens gaver gitt både til kvinner og menn? Ja, selvfølgelig. Betyr det at kvinner skal ordineres (innføres i tjenesten) som forstandere og pastorer? Svaret på dette spørsmålet er avhengig av om det finnes en direkte kobling mellom Åndens gaver og forstandertjeneste. Hvis forstandertjenesten er en *gave*, så skal kvinner ordineres på lik linje med menn.

Åndens gaver er gitt til alle! Gud har gitt talenter og gaver til alle for å bruke dem i menigheten. Han har delegert til både kvinner og menn å profetere, tale, undervise, lede og gjøre mye annet som det måtte være behov for i Guds menighet og i samfunnet ellers.

Det er nettopp dette som trospunktet nr. 17 hevder:

I enhver tidsalder gir Gud åndelige gaver til medlemmene av sin menighet. Disse gavene skal de enkelte medlemmer bruke i kjærlighetens tjeneste til det beste for menigheten og menneskeheten. De deles ut av Den hellige ånd, som gir hvert enkelt medlem etter som han vil. Disse gavene gir de nødvendige egenskaper og tjenester som menigheten behøver for å oppfylle sin gudgitte oppgave. ... Noen medlemmer er kalt av Gud og utrustet av Ånden til anerkjente funksjoner i menigheten, som pastorer, evangelister og lærere som trenges spesielt for å utruste medlemmene til tjeneste, for å føre menigheten fram til åndelig modenhet, og for å fremme enhet i troen og kunnskapen om Gud. (utheving tilføyd)

Her finnes det ikke et eneste ord om forstander**stilling**. Trospunktet 17 omtaler kun *gaver*, ikke *kravene til stillinger*. Det finnes en god Bibelsk forklaring på dette: «Pastor» (*poimen* på Gresk) er ikke en stilling i NT (i motsetning til den vanlige måten vi i dag bruker ordet i det moderne språket), men en gave. Når Bibelen definerer for oss hva forstandertjenesten er, brukes det et helt annet ord: «den eldste/tilsynsmann/forstander». Det er umulig å blande *pastorgave* (som egentlig er brukt som «åndelig omsorg» i Bibelen) og *forstanderstilling*, når vi ser på hvor stor forskjellen mellom disse to begrepene er:

Nr	Forskjellen	Stillinger	Åndens gaver
1	Antall stillinger og gaver i NT er forskjellig	Det nevnes bare 3 stillinger: apostler (Ap.G. 1:21-25), forstandere (1Tim. 3:1-7; Tit. 1:5-9), diakoner (Ap.G. 6:1-6, 1Tim. 3:8-13)	Åndelige gaver er mange (1Kor. 12:8-11; 28-30; Rom. 12:6-8; Ef. 4:11).
2	En kan regne med å ha det ene (gave), men ikke nødvendigvis det andre (stilling)	Noen har fylt apostel/forstander/diakon rolle, andre aldri gjør det i hele sitt liv. Merk: «apostel» som stilling (Ap. 1:21; Rom 16:7) forutsetter at vedkommende har vært sammen med Jesus helt fra dåpen til korsfestelsen – ingen av oss skal noen gang være apostler i denne betydningen; «apostel» som gave (Ef. 4:11; Åp. 2:2) betyr bare «sendebud» og brukt tilsvarende i NT.	Hver troende har <i>minst</i> 1 åndelig gave (1Pet 4:10). Ikke hver troende har en stilling i menigheten (Ef. 4:7; 1Kor. 12:7,11; Rom. 12:4)

3	Utgangspunktene for å gi vedkommende stillingen eller gaven er forskjellige	Gud har bedt sin menighet å bestemme hvem som skal fylle stillingene basert på noen konkrete kvalifikasjoner (Ap.6:3, 14:23; 1Tim. 3:1-13; Tit. 1:5-9).	Gud har IKKE bedt sin menighet å bestemme hvem som skal få åndelige gaver. Den Hellige Ånd alene bestemmer det. Ingen kvalifikasjoner spesifiseres (Ef. 4:7; Rom. 12:6; 1Kor. 12:11,18,28)
4	Stillinger og gaver gis på forskjellige tidspunkter	Stillingen skal aldri gis til personen ved dåp, fordi en god erfaring er et av kravene. En forstander «må ikke være nyomvendt» (1Tim. 3:6). I tillegg: «Han må også ha godt ord på seg blant dem som står utenfor» (3:7)	Gavene gis til personen ved dåp, selv om vedkommende er uerfaren.
5	Forstanderstillingen og gaver er forskjellig i forhold til kjønnskrav.	Forstanderstillingen (den eldste/tilsynsmann) er forbeholdt menn (1Tim. 2:11-3:7). «én kvinnes mann», «Han må lede sitt eget hus på en god og hederlig måte og ha lydige barn. Dersom han ikke klarer å lede sitt eget hus, hvordan kan han da ha omsorg for Guds menighet?» Merk: Paulus bruker fritt ordene «mann» og «kvinne» i 1Tim. 2 og 3, <u>der det er nødvendig</u> , men ikke i kravene til forstanderen. Jesus og Paulus har aldri ordinert en eneste kvinne til forstandertjeneste. For øvrig er ordinasjon Bibelsk lære og SDA Working Policy - ref. kapitlet om ordinasjon senere i denne artikkelen	De åndelige gavene er gitt til begge kjønn (Ap.21:9,10; 1Kor. 11:5)

Pastorgave er ifølge Bibelen **en gave, en funksjon, IKKE en stilling**. Hverken Bibelen, Ellen White eller trospunktet 17 bruker «pastor» i stillings sammenheng, selv om vi i dag har denne stillingen i kirkesamfunnet. Pastorfunksjonen kommer fra Bibelsk *gjeter*funksjon. Trospunktet 17 leses: «anerkjente **funksjoner** som pastorer...». La oss illustrere dette med flere Bibelske eksempler:

- Rakel gjeter småfeet som tilhører hennes far. (1Mos. 29:6). Hun utfører pastorfunksjonen. Faren hennes har likevel tilsynstjeneste over flokken.
- De sju døtrene til presten i Midian gjeter «*sin fars småfe*». (2Mos. 2:16) Det samme scenariet igjen. I en farlig situasjon for øvrig, var det Moses som beskyttet flokken, ikke disse sju døtrene. (v. 17) Dette er en god illustrasjon på hva å *gjete* betyr og hva å *ha tilsyn* betyr.

Hverken i GT eller i NT finnes det noe galt med at kvinnene *gjeter* flokken, enten det gjelder sauene eller Guds folk. *Tilsyn* med menigheten, på den andre side, er sammenhengende forbeholdt menn, både i GT og NT.

Hver tilsynsmann skal i det minste ha pastor nådegave («Vokt den *Guds hjord* som er hos dere, idet dere har *tilsyn* med den, (1Pe 5:2 NBK)), men ikke hver person som har pastor nådegave, skal fylle tilsynsmanns(forstander)rollen. De Bibelske kravene skal ivaretas, inkludert at «tilsynsmann må være én kvinnes mann».

Bibelskole lærere (menn og kvinner) «gjeter» (pastor som funksjon) deres Bibelsk klasse. Taleren (mann eller kvinne) «gjeter» (pastor som funksjon) menigheten. Elevene i en teologiklasse har en kvinnelig lærer til «en pastor» (pastor som funksjon). Barnesabbatsskole lærere «gjeter» (pastor som funksjon) barna.

Skal vi anerkjenne at kvinner får nådegaver fra Gud? Ja, selvfølgelig! Det er mange stillinger i menigheten som ikke forutsetter begrensning til kjønn. Det er uansett ingenting som står i veien for de dedikerte kvinnene å vie mye av sin tid til tjenesten. Er det slik at noen menigheter ikke overlever uten kvinnelige forstandere? Vi har lenge hatt en offisiell løsning for den situasjon: [Menighetshåndboken](#) åpner for kvinnelige ledere i menigheten (kapittel «Church Leaders», side 77), også i tilfellene når det er problematisk å få på plass en full funksjonell forstander. Alt er tilrettelagt for at kvinnene kan gjøre effektiv tjenesten for Herren, uten at vi går i strid med Bibelen, og verdensmenigheten må splittes på grunn av følgeproblemer og andre høye prisene må betales.

Skal vi anerkjenne at kvinner får nådegaver fra Gud *ved å innsette dem i forstanderstillinger*? Det hadde ikke vært Bibelsk tankegang eller handling. Ellen White, selv om hun var en profet og en gjeter av Guds folk, [aldri var ordinert](#) eller anerkjent seg som leder, selv om hun gjorde enormt mye arbeid i SDA. Vi som menighet vil ikke klare oss uten våre kvinner, søstre, mødre, koner, som tar på seg sin del av Herrens arbeid. I mange aspekter er deres arbeid [viktigere](#) enn menns arbeid. På den andre siden, hvor kommer den idéen fra at moderne kvinner må ha stillinger som er mer ansvarsfulle enn Ellen White sin stilling? Var Ellen undertrykket eller forhindret fra å gjøre sitt verk for Herren?

Det handler altså ikke om å nekte kvinnenes kall, men det er viktig å tjene Herren *på den måten Herren selv har definert*. Hvilken verdi ellers har tjenesten for Herren, hvis den ikke er gjort på Herrens betingelser? «Har Herren sin glede i brennoffer og slakteroffer like mye som i lydighet mot Herrens ord? Nei, å adlyde er bedre enn slakteroffer, å lytte er bedre enn fett av værere». (1Sa 15:22 B11)

Paulus forbyr kvinner eksplisitt [å ha myndighet over mannen](#), da i menighetens sammenheng, før han videre beskriver hvilke krav som settes til forstanderen.

Forstanderstillingen i SDA var *ikke* gitt til begge kjønn på GC hovedforsamling i 1990 (tross det forsøkte motargumentet)

Utgangspunktet

Innledningsvis tok vi som eksempel [Mario Veloso](#), som var GC hovedforsamling associate secretary i 1990 som hadde «Menighetsbok» til sin primæroppgave på den hovedforsamlingen der kvinnelige forstandere tema var først diskutert. [Denne linken](#) viser videoen der han forklarer i prinsippet hvorfor kvinnelige forstandere er i beste fall «a motion in progress» og ikke noe GC hovedforsamling har noen gang godkjent. [Denne linken](#) presenterer det overordnede bildet. [Denne linken](#) (boken skrevet av Stephen Bohr) forteller om hendelsene steg for steg. [Denne boken](#) skrevet av mange teologer og pastorer beskriver alle sider av saken inkludert GC holdning mot kvinnelige forstandere.

Motargumentet vi kommer til å tilbakevise

I [artikkelen](#) publisert på adventist.no hjemmeside leser vi det følgende motargumentet:

Et annet vedtak vedr. Menighetshåndboken som også ble vedtatt i 1990-hovedforsamlingen, var at Menighetshåndbokens omtale av forstanderen ble gjort kjønnsnøytral:

Utgaven før 1990	Utgaven etter 1990
Ordinasjon av menighetsforstander.	Ordinasjon av forstander
<p>At en person velges som forstander, betyr ikke at <i>han</i> automatisk er tilsatt. <i>Han</i> må også ordineres. Inntil dette er gjort, er <i>han</i> ikke forstander og har ingen autoritet til å utføre forstanderens plikter. I overgangsperioden mellom valg og ordinasjon kan <i>han</i> likevel utføre de plikter som tilfaller en menighetsleder. Før <i>han</i> kan forrette nattverd i menigheten må <i>han</i> ordineres. ... (Utheving tilføyd)</p>	<p>– Å bli valgt til forstander kvalifiserer i seg selv ikke til å fungere som forstander. Ordinasjon er påkrevd før en forstander har myndighet til å tjenestegjøre i denne oppgaven. I tiden mellom valg og ordinasjon kan den valgte forstander fungere som en menighetsleder, men kan ikke foreta de handlinger som forutsetter ordinasjon.</p>

Den tradisjonelle formuleringen med å bruke «he»/«han» ble byttet ut med kjønnsnøytralt språk.

Bruk av maskulint språk i lover og regler var allment brukt i offentlig sammenheng mange steder i verden. I det offisielle Norge ble det på 1970-tallet gjennomført en endring på dette området. Profesjonsbetegnelser ble gjort kjønnsnøytrale. Uttrykk som lærerinde og sykepleierske forsvant i offentlig sammenheng. Både menn og kvinner ble omtalt som henholdsvis sykepleier og lærer. Betegnelsen «styreformann» ble byttet ut med «styreleder».

I 1990 tok Generalkonferensens hovedforsamling konsekvensene av det faktum at kvinner var valgt til forstandere. Hovedforsamlingen satte et tydelig godkjenningstempel på at kvinner var valgbare til forstandere ved å endre den tradisjonelle maskuline beskrivelsen i Menighetshåndboken.

Menighetshåndbokens rolle

[Menighetshåndboken](#) er som kjent, vår «grunnlov» i SDA og reflekterer alt som har skjedd på alle GC hovedforsamlingene gjennom årene, alle debattene og beslutningene. Ingen andre policy i SDA kan vike av fra det som står i Menighetshåndboken.

La oss stille flere fakta som viser at denne endringen hadde ikke noe kobling mot å åpne for kvinnelige forstandere, i motsetning til hvordan det presenteres av og til.

Kjønnsnøytrale vs. kjønnsinkluderende endringer

For det første, er ikke en endring fra «han» til «forstander» i seg selv noe som beviser at forsamlingen har åpnet for kvinner til å være forstandere. Vi ser *ingen* referanser i hele dokumentet om «hun» eller «kvinner» i forbindelse med forstanderstillinger.

Selv om selve ordet «forstander» som vi bruker det i dag, kan selvfølgelig inneholde begge kjønn teoretisk sett, er det nå helt avgjørende om *andre* Menighetsbokens avsnitt *også* er i det minste kjønnsnøytrale eller, i mye sterkere tilfelle, *kjønnsinkluderende*. Med andre ord, «forstander» er såpass kjønnsnøytral og ikke kjønnsinkluderende, at vi kan ikke legge i ordet «forstander» begge kjønn teknisk

sett, **hvis** resten av dokumentet på andre måter begrenser forstanderkjønn kun til menn eller kun til kvinner.

Menighetshåndbokens krav til forstandere

Disse avsnittene er i hovedsak *de samme* i [2015](#) som i Menighetshåndboken [1986](#).

General Qualifications avsnitt direkte fra Menighetshåndboken (p. 69-71) (ikke fra Bibelen)

*“A bishop [elder] then must be blameless, the **husband** of one wife.*

Dette er den moderne teksten uansett den teologiske konteksten den opprinnelig var hentet fra.

«Husband» er ikke et kjønnsnøytralt eller kjønnsinkluderende ord. Med tanke på at dette er avsnittet om *kravene* til forstanderen, hva skal mere til for å vise at Menighetshåndboken ikke var gjort kjønnsnøytral i forhold til forstanderstilling? Med andre ord, her er denne endringen i sammenhengen som skjedde på GC hovedforsamlingen i 1990 (sammen med de andre kjønns spesifikke kravene som *ikke* var endret i 1990):

Utgaven før 1990	Utgaven etter 1990 (2015)
<p>Krav til forstanderen (General Qualifications of the Local Church Officers):</p> <p><i>A bishop [elder] then must be blameless, the husband of one wife</i></p> <p>one who rules his own house well, having his children in submission with all reverence (for if a man does not know how to rule his own house, how will he take care of the church of God?);</p> <p>Moreover he must have a good testimony among those who are outside, lest he fall into reproach and the snare of the devil” (1 Tim. 3:7).</p> <p>And we urge you, brethren, to recognize those who labor among you</p>	<p>Krav til forstanderen (General Qualifications of the Local Church Officers):</p> <p><i>A bishop [elder] then must be blameless, the <u>husband</u> of one wife</i></p> <p>one <u>who rules his own house well</u>, having his children in submission with all reverence (for if a <u>man</u> does not know how to rule his own house, how will <u>he</u> take care of the church of God?);</p> <p>Moreover <u>he</u> must have a good testimony among those who are outside, lest he fall into reproach and the snare of the devil” (1 Tim. 3:7).</p> <p>And we urge you, <u>brethren</u>, to recognize those who labor among you</p>
<p>At en person velges som forstander, betyr ikke at <i>han</i> automatisk er tilsatt. <i>Han</i> må også ordineres. Inntil dette er gjort, er <i>han</i> ikke forstander og har ingen autoritet til å utføre forstanderens plikter. I overgangsperioden mellom valg og ordinasjon kan <i>han</i> likevel utføre de plikter som tilfaller en menighetsleder. Før <i>han</i> kan forrette nattverd i menigheten må <i>han</i> ordineres. ... (Utheving tilføyd)</p>	<p>– Å bli valgt til forstander kvalifiserer i seg selv ikke til å fungere som forstander. Ordinasjon er påkrevd før en forstander har myndighet til å tjenestegjøre i denne oppgaven. I tiden mellom valg og ordinasjon kan den valgte forstander fungere som en menighetsleder, men kan ikke foreta de handlinger som forutsetter ordinasjon.</p>
<p>Kjønns spesifikt (bare menn)</p>	<p>Kjønns spesifikt (bare menn) (fortsatt kjønnsbegrensende, fordi «forstander» spiller godt sammen også med kjønnsbegrensende sammenheng uten å skape grammatiske konflikter)</p>

Det finnes enda flere kjønnsspesifikke sitater fra Menighetshåndboken 2015 i tillegg til disse flere, som omtales forstanderstillingen:

*In many places we meet **men** who have been hurried into responsible positions as **elders** of the church when they are not qualified for such a position. ... Hands have been laid too suddenly upon these **men**.”—4T 406, 407. (See also 5T 617 and 1 Tim. 5:22.)*

Ellen G. White brukte i hennes skrifter “menn” og “kvinner” språk der det passet, men ikke i denne sammenheng. Verdt å minne på at denne er den formelle teksten om *kravene til forstanderstillingen*.

*God has placed in the church, as His **appointed** helpers, **men** of varied talents, that through the combined wisdom of many the mind of the Spirit may be met. **Men** who move in accordance with their own strong traits of character, refusing to yoke up with others who have had a long experience in the work of God, will become blinded by self-confidence, unable to discern between the false and the true. It is not safe for such ones to be chosen as **leaders in the church**; for they would follow their own judgment and plans, regardless of the judgment of their **brethren**.”—AA 279. (See pp. 33, 34, 118-121.)*

Vi konkluderer med at Menighetshåndbokens krav må følges i dag, og at forstanderens kjønn som vi leser det i dokumentet, er uten endring.

Det er nettopp disse kravene, ikke enkelte pronomener, som har vært avgjørende når det gjelder forstanderens kjønn i denne «grunnloven». Før 1990 hadde disse kravene i Menighetshåndboken blitt tolket i praksis som at forstandertjenesten var bare forbeholdt menn. Ingenting har forandret seg siden da.

At kravene om kjønn gjelder forstanderen, er det ingen tvil om fordi det står klart i selve teksten og i avsnittenes struktur.

Hvorfor fikk da Menighetshåndboken i det hele tatt disse kjønnsnøytrale substantivene i 1990? Vi lar Mario Veloso, ThD, Former GC Associate Secretary, som var direkte involvert i alt som foregikk på GC i 1990 og som hadde Menighetshåndboken til sin oppgave, forklare hendelsesrekkefølgen i [denne artikkelen](#) (vennligst bruk [linken](#)). Hvis du nå leser innholdet på papir, kan ikke du klikke på linken, men vi anbefaler deg å besøke vår hjemmeside <http://rollene.no/debatten>, der du finner alle disse artiklene elektronisk og alle linkene er fungerende der.

La oss oppsummere kort det Mario har vist i sin artikkel:

Alle sånne forsamlinger opererer etter en parlamentær prosedyre, Robert Rules of Order. Det betyr at alle endringene som ble presentert, måtte komme som en MOTION, en lenge i forkant planlagt handling, til forsamlingen. Hvilken MOTION var det som brakte de kjønnsnøytrale substantivene? Var det noe som hadde til hensikt å godkjenne nye regler til forstanderstillingen? Nei, det *fantas ingen sånn* MOTION. Det var en enkel oppgave gitt til Menighetshåndboks komité for at den skulle innføre kjønnsnøytralt språk «der det passet» (dvs. der det ikke forandret på tekstens opprinnelige mening). Alle

virkelige endringer krever en tydelig MOTION på agendaen for å gjennomføre dem. Det er derfor at forstanderstillingen ikke omtales med kjønnsinkluderende pronomenene, fordi endringen ikke skulle tilegne ny mening til teksten. Derfor fikk også avsnittet sitert i motargumentet de kjønnsnøytrale pronomenene, som ikke påvirker tekstens opprinnelige mening (fra «han» til «forstander»).

Noen pronomen som relaterte til forstanderstilling likevel forble kjønnsbegrensede
Litt mer ekstra informasjon angående Comissioned pastorer kjønn framgår av Marios artikkel, noe som har en direkte kobling mot forstanderens kjønn. GC hovedforsamlingen i 1990 stemte om

*to accomodate those parts of the world where **unordained ministers** may be granted the priviledge of conducting a marriage ceremony*

Hvem er disse «ikke ordinerte pastorer»? De er “licensed” og “comissioned” pastorer. Likevel, selv om «comissioned» pastorer nevnes bare én gang (s. 59 nevner at de kan gjennomføre vigsel), er de ikke *definert* i Menighetshåndboken ellers, hvem de er, bortsett fra en direkte henvisning til «licensed» pastorerers funksjoner (henvisning til s. 119 på siden 59). Måten «licensed» pastorer omtales, gjelder altså «comissioned» pastorer som var ordinert til forstandertjeneste, om vi skal følge Menighetshåndboken 1990. La oss lese om hvordan «licensed» pastorer omtales der:

Licensed Ministers (Menighetshåndbok 1990, 1995, 2000, 2005)

*To give **young men** an opportunity to demonstrate their call to the ministry, especially in the area of soul winning, prospective candidates are granted ministerial licenses by the conference/mission/field. The granting of such licenses confers the opportunity and the right to develop the ministerial gift. The licensed minister is authorized to preach, to engage in evangelism, to lead out in outreach (missionary) work, and to assist in any church activities.*

*There are circumstances in many fields, however, where it is necessary for the conference/mission/field to appoint a licensed minister to carry responsibility as a pastor or assistant pastor of a church or group of churches. In order to open the way for **him** to perform certain ministerial functions, the church or group of churches **he** is to serve may elect **him** as a local elder. However, since **he** is employed by the conference/mission/field and appointed by it, **he** represents it, and it may consider, in varying degrees as circumstances require, that **his** authority and responsibilities should be extended in order to enable **him** to discharge **his** duties satisfactorily. The right to permit this extension of authority and responsibility rests, in the first instance, with the division executive committee. Its action is necessary before any conference/ mission/field may extend the authority and responsibility of the licensed minister. Such action shall define specifically and clearly what additional ministerial functions a licensed minister may perform but always on the understanding that **his** functions as a church elder and **his** extended functions be always and only within the church or group of churches which **he** serves.*

Vi kan trygd konkludere med at Comissioned eller Licensed Pastors stilling ble heller ikke gjort kjønnsnøytral i 1990, men omtales med direkte maskulint språk. Hvorfor er det viktig? Kun i North-American Division (NAD) var det underforstått at kvinnelige pastorer eller kvinnelige forstandere med utvidede funksjoner, skulle vært «Comissioned», begrepet lenge i forkant innført av US Internal

Revenew Service. Her ser vi imidlertid at GC hovedforsamling i 1990 ikke åpnet for (kvinnelige) Comissioned Pastorer som var ordinert til forstandertjeneste. Siden hovedforsamlingen ikke åpnet for kvinnelige forstandere, er det logisk at også Comissioned Pastorer som bygger på forstanderstillingen, omtales i direkte maskulint språk.

Disse kjønnsespesifikke pronomenene var byttet til de kjønnsnøytrale (men igjen, *ikke* kjønnsinkluderende «han eller hun») alternativene først i 2010 og 2015, men disse handlingene hadde ingenting å gjøre med GC hovedforsamling handlinger i forhold til kvinnelige forstandere, og representerer bare en lenge kjørende prosess som hadde til hensikt å gjøre ordene mer kjønnsnøytrale *generelt sett*, som vi viser i de følgende eksemplene rett under:

Andre interessante eksempler på kjønnsnøytrale (men ikke kjønnsinkluderende) endringer som ikke har forandret på tekstens mening

Før kjønnsnøytrale endringer	Etter kjønnsnøytrale endringer	Kommentar
Fundamental Belief nr. 4: «Forever truly God, He became also truly man , Jesus the Christ».	“Forever truly God, He became also truly human , Jesus the Christ”	Det kjønnsnøytrale ordet “human” er ikke å lese som «mann <u>eller</u> kvinne». Jesus likevel var en mann, fordi vi vet dette fra Bibelen (så lenge vi leser Bibelen i dens direkte betydning).
Fundamental Belief nr. 1: «The Holy Scriptures, Old and New Testaments, are the written Word of God, given by divine inspiration through holy men of God who spoke and wrote as they were moved by the Holy Spirit»	The Holy Scriptures, Old and New Testaments, are the written Word of God, given by divine inspiration. The inspired authors spoke and wrote as they were moved by the Holy Spirit.	Det kjønnsnøytrale ordet “authors” er ikke å lese som «mann <u>eller</u> kvinne». Det avlyser heller ikke det faktumet at Bibelens skrivere var menn (så lenge vi tror det Ellen White har skrevet).

Konklusjon med flere detaljer

Emnet om kvinnelige forstandere har ikke noen gang blitt stilt for avstemning i GC hovedforsamlingene. Derfor har vi fremdeles kjønnsbegrensede forstanderskjønn i Menighetshåndbok 2015(2016) gjeldende, som forbeholder stillingen bare til menn – dette har jo hele tiden vært den tradisjonelle forståelsen i SDA samfunnet. Licensed/comissioned pastor stillinger er derfor også forbeholdt menn, fordi disse innebærer at vedkommende er en forstander.

De divisjonene (3 av 13) som har åpnet for kvinnelige forstandere og dermed kvinnelige comissioned pastorer, har gjort det på bakgrunn av en selvstendig Action gjort av GC Annual Council i 1975 og 1984. GC Annual Council er en komité bestående av verdensmenighetsledere, som er delegert et begrenset ansvar i forhold til GC hovedforsamling. North-American Division (NAD) har tross alt implementert 1975/1984 bestemmelsene i praksis, og har forsøkt å tolke alle de andre bestemmelsene gjort av GC hovedforsamlingene senere, i lyset av disse, og overbevise de andre divisjonene å følge deres eksempel. Derfor var svært mange (ref. den offisielle protokollen) på GC hovedforsamling i 1990 misfornøyd at det skulle åpnes for at Commissioned Pastorer kunne gjennomføre vigsel, fordi NAD hadde allerede ordinert 1100 kvinnelige forstanderne i sitt område uten å ha ventet på hovedforsamlingen. (ref. [linken](#), sidene 16-18 for debatten, siden 13 for å lese om 1100 forstanderne).

Noen velger å tolke hendelsene slik at GC hovedforsamlingen i 1990 «tok konsekvensene» av disse NAD forhastede handlinger, og viser til noen få kjønnsnøytrale (men ikke kjønnsinkluderende) pronomener innført, men vi fant ingen støtte for en sånn konklusjon da vi så nærmere i dokumentene. Hvis noen ønsker å bevise at GC i 1990 godkjente kvinnelige forstandere, må man vise en direkte ACTION som ikke kan tolkes på flere måter, men entydig henviser til «kvinnelige forstandere», akkurat som GC Annual Council hadde gjort det med en lang og entydig forklaring. Den siste setningen er bekreftet til oss av 1990 Menighetshåndbokens Komite Associate Secretary skriftlig. Vi har også vist at kjønnsnøytrale endringer i Menighetshåndboken er en lengre kjørende prosess som gjelder skriftstilen, men ikke selve poenget. Når vi leser nærmere i protokollene, kommer det frem at i 1990 skjedde faktisk noe helt motsatt, og det var en motstand som begynte mellom GC hovedforsamling og NAD, og denne nådde sitt høydepunktet i 2015. Vi viser flere detaljer om hendelsene mellom 1990 og 2015 i det neste kapitlet.

Det viktige spørsmålet er: **kan ikke vi stole på GC Annual Council bestemmelsene avstemt i 1975 og 1984?** Ifølge Menighetshåndboken og Ellen White, ja, vi kan stole der disse bestemmelsene ikke kolliderer med Menighetshåndboken (som reflekterer alle GC hovedforsamlingers standpunkt). Vi kan lese om denne regelen i Menighetshåndboken selv. Likevel introduserte bestemmelsene i 1975/1984 en kolliderende endring, noe som ville skarpt forandret det offisielle kurset i SDA. Derfor kunne ikke disse bestemmelsene hatt noen virkning før de hadde blitt tatt videre som Motion til den nærmeste (eller andre) GC hovedforsamlingen, debattert og godkjent av den, så tatt i klar og utvetydig tekst inn i Menighetshåndboken. Likevel har det aldri blitt gjort helt siden 1975 fram til 2017.

Dermed fram til i dag er det ikke ennå lovlig å ordinere/innsette kvinner til forstandertjenesten (eller innsette i licensed/comissioned pastor tjeneste) i SDA, fordi det går imot Menighetshåndbokens 2015 krav til en sånn tjeneste.

Noen kan si: «Kan det være mulig at unionsledelsen har brukt tvilsomme grunner for å gjøre noe så stort som å åpne for kvinnelige forstandere og pastorer?». Vår mening er at våre søsken i ledelsen hadde fulgt NAD eksempel helt siden ca. 1970 tallene, og gjenbrakte NAD sin innflytelse og logikk ut i fra sine beste motiver for å støtte kvinnelig verdi og gjøre det som er «rettferdig» og «humant», selv om ikke alt som har gode navn er støttet av Guds Ord. I all oppriktighet kan vi alle gjøre feil. Spørsmålet ble stilt (s. 13) på GC hovedforsamlingen i 1990:

It was suggested that in North America, in a local church (with the guidance of the conference so that this kind of thing would neither divide and split the conference nor create dissension within a local church), women could be ordained as local church elders. At present there are 1,100 North American women who are ordained as local church elders.

Did we make a mistake in authorizing women to be ordained as local church elders? How can we correct it if it is a mistake?

Dette spørsmålet stilt at Neal Wilson ringer fortsatt fram til våre dager: «Gjorde vi feil ved å åpne for å ordinere kvinnelige forstandere i lokale menigheter? Hvordan kan vi korrigere dette hvis det var feil?».

Ingen ga svaret på dette vanskelige spørsmålet i hovedforsamlingen der og da. Det ble ingen debatt om det heller. Etter noen kommentarer som ikke var registrert i protokollen, fortsatte forsamlingen i 1990 videre til neste punkt på agendaen som var «løftet ved dåpen».

Ja, litt senere, på samme hovedforsamlingen, kjønnsnøytralt (men ikke kjønnsinkluderende) språk i avsnittet om forstandere ble stilt til avstemning, men ikke i forbindelse med en MOTION som kommet utenfra gjennom en vanlig prosess som ville innføre en større endring. Nei, denne justeringen var en selvstendig prosess helt frakoblet fra emnet; protokollene viser at prosessen skulle ikke og kunne ikke forandre på tekstens opprinnelige mening; derfor forble andre pronomenene kjønnsbegrensede i 1990 og General Qualifications avsnittet er fortsatt entydig definerer forstanderens hankjønn.

Kjønnseliminerende bevegelses metoder i SDA samfunnet

Historisk bakteppe

Bevegelsen som startet ca. 50 år siden. SDA samfunnet hadde ingen kvinnelige forstandere eller pastorer siden organisasjonen ble formet i 1863 frem til 1972. I kapitlet «hendelsestabellen 1881-2015» nedenfor undersøker vi hvordan vi til slutt fikk praksisen endret på dette området.

«Without regard to gender»

Vi bruker navn «kjønnseliminerende» for å beskrive denne bevegelsen startet i denne verden, fordi den både visker ut grensene mellom kjønnsrollene og oppfordrer til å akseptere homofilipraksis blant SDA samfunns medlemmer, samt godkjenner at å foreta kirurgiske metoder for å skifte kjønn er noe som Gud selv aksepterer. Derfor blir uttrykket «without regard to gender» i stedet «både menn og kvinner» brukt mer og mer for å inkludere alle typer avvik fra Guds plan.

Denne verden aksepterer dette, og det må vi tåle. Vi må forstå og akseptere denne verdens valg. Vi skal elske alle mennesker inkludert disse. Likevel har vi ingen grunn til å akseptere *praksisen* blant kirkemedlemmer, som [Menighetshåndboken](#) definerer for SDA samfunnet (kapitlet «Reasons for Discipline», side 62), eller fremstille praksisen generelt som en normal alternativ atferd i stedet for Guds eneste plan som sier at Skaperen har skapt «mann og kvinne» (kapitlet «Social Relationships», side 151).

Bevegelsens metoder

Dette kapitlet bidrar til å finne svaret på spørsmålet:

- hvilke metoder bruker denne bevegelsen i SDA samfunnet?

Vi presenterer hvordan bevegelsen har utviklet seg i SDA samfunnet, og du kan gjøre dine egne konklusjoner og finne dine egne svar på dette spørsmålet.

Vår verdensmenighet har hele veien fungert sammenhengende og effektivt mellom sine administrative ledd. GC Annual Council har samarbeidet godt med GC hovedforsamling, Divisjoner og Unioner er beriket av veiledning og støtte som har kommet fra de andre leddene. Dermed har SDA samfunnet hatt framgang. I hendelsestabellen nedover skisserer vi bare hvordan de kolliderende (eller nye, som først trenger godkjenning fra GC hovedforsamling) endringer som direkte eller indirekte støtter kjønnseliminerende avgjørelser og handlinger har blitt foretatt.

Hendelsestabellen

Tabellen finnes [her](#):

<http://rollene.no/hendelsestabell-1881-2015/>

Hvis du nå leser innholdet på papir, kan ikke du klikke på linken, men vi anbefaler deg å besøke vår hjemmeside, der du finner alle disse artiklene elektronisk og alle linkene er fungerende der.

Oppsummering av hendelsene

La oss oppsummere hendelsene vist i hendelsestabellen. Kvinnelig ordinasjon til forstander og pastortjeneste hadde begynt med avvikende handlinger i SDA samfunnet, som var imot den tidens gjeldende policy or er fortsatt imot den. Mange forsøk har blitt foretatt for å gi de allerede fullførte handlingene en lovlig form senere. Når vi vurderer hvert enkelt tilfelle i disse forsøkene, kommer det frem at de ikke var fullført etter de vanlige og nødvendige prosedyrene og er fortsatt imot Menighetshåndboken i dag. Dessuten, når kampen for kvinnelige ledere hadde økt, gikk flere divisjoner i åpen strid mot GC hovedforsamlingens beslutninger og GC Annual Council beslutninger, som flere ganger hadde kalt divisjonene og unionene til å tenke på hva de hadde gjort og tilbakekalle de kolliderende endringene som var innført i deres lokale Working Policy. Disse kallene hadde nesten ingen effekt eller førte til at motstanden tok nye former. Vi har sett de følgende metodene brukt så langt (tvers flere divisjoner):

- innføring av stridende endringer i de lokale Working Policy, tross gjentatte kall fra GC (*ref. hendelsestabellen ovenfor*)
- utvikling av nye tolkninger av begrepet «ordinasjon» og innføring av tilsvarende retningslinjer i de lokale unionene tross gjeldende policy i Menighetshåndboken. (*hvis «ordinasjons»-praksis virkelig må endres ifølge det nye og antagelig sanne teologiske lyset, må den først godkjennes av GC hovedforsamling før endringene kan anvendes, fordi denne nye tolkningen kolliderer med Menighetshåndboken*)
- fremstille realiteten slik at hele skylden legges på GC hovedforsamling
 - o GC hovedforsamling sammenlignes med Pavens eller Hilters handlinger. (*Til forskjell med Paven eller Hitler består GC hovedforsamling av delegater fra hele verden som stemmer hver femte år etter de demokratiske prinsippene. SDA samfunnet har full rett å bestemme for seg selv. Ingen tvinges til å være et SDA medlem eller følge SDA prinsippene*)
 - o Utvikling av formelle mistanker om at GC hovedforsamling 2015 avgjørelser var forfalsket på en eller annen måte. (*Er det en forsvarlig prosess? Hva hvis GC hovedforsamling hadde stemt annerledes?*)
 - o GC blir bedt om å vise «overbærenhet» med ledelsen som fortsetter med sitt avvikende syn i noen få av SDA regionene. (*GC har faktisk fulgt en vanlig prosess og gitt 1 år til de avvikende regionene for å lytte og be sammen frem til Oktober 2017. Forsoningsprosessen fjerner ikke kravet om at divisjonene skal handle i tråd med GC hovedforsamlings avstemninger. Å vise overbærenhet er ikke i motsetning til å vedlikeholde disiplin*)
 - o GC får åpen anklage om at «den selv handler i strid med policy», ikke de divisjonene/unionene som har forandret sine Working Policy direkte imot de øverste leddene. (*Anklagen går på at Unionene selv må godkjenne pastorene og GC skal ikke blande seg i dette. GC har ifølge Working Policy likevel full rett til å definere rammeverket og ordinasjonsreglene som definerer reglene for godkjenning som gjelder verden rundt.*)
 - o GC fremstilles som om den handler i strid mot sine egne tidligere bestemmelser, for eksempel mot trospunktene 14 og 17. (*ref. kapitlene i denne artikkelen ovenfor, som avdekker disse argumentene i flere detaljer. Er dette et riktig tolkningsprinsipp, når GC actions settes imot hverandre? Man kan fort anvende dette prinsippet også i teologi slik at Bibelske vers settes imot hverandre som «uvenner». For å være lojale mot vårt øverste ledd, bør vi først forsøke å finne hvordan bestemmelsene spiller sammen. Trospunktene er jo også en del av GC*

bestemmelser. TOSC Position 1 har i detaljer beskrevet at det ikke er noen selvmotsigelser mellom mannlige overhoder prinsipp og våre trospunkter. Det som denne metoden avdekker altså, at påstanden er bygget under en implisitt fornektelse at TOSC Position 1 GC delegatene har stemt for)

Her er det metodene som er brukt av bevegelsen. Hva kan det fortelle oss? Hvilke konklusjoner skal vi dra fra dette? Er det greit? Hvor skal vi som verdensmenigheten havne til slutt med disse?

Hva har alle disse metodene **felles**? Det er NULLSTILLING AV GC HOVEDFORSAMLINGS AUTORITET.

Konsekvenser av at GC hovedforsamling er nektet autoritet

Anta bare for et øyeblikk at GC hovedforsamling er ingen viktig enhet, men et opplegg vi kan bruke til et eller annet vi kan være enig med eller uenig med. Plutselig forsvinner i denne sammenheng muligheter å innføre disiplinære handlinger. Under denne antagelsen er det ikke gitt at alle disse *metodene* spesifisert ovenfor, er dårlige. Kanskje de er til og med riktige metoder da? Hvem som kan fortelle det? Hvis vårt øverste ledd bestemmelser må ingen adlyde, hvem skal vi alle sammen være i harmoni med? Vi kan jo alle ha våre personlige forskjellige meninger om Jesus og teologi. Plutselig blir hvert divisjon, union, distrikt og menighet **et trossamfunn for seg selv**. Kanskje det er greit også? Skal SDA samfunn være enig i *alle* teologiske saker? Er ikke kongregasjonalisme en løsning på alt sammen? Kan ikke vi si: «La være SDA samfunn å være verdensomspennende menighet med felles teologi og misjon»?

Hva er GC hovedforsamling egentlig?

Ja, virkelig trenger vi

ET KLAR SVAR FRA HERREN OM HVILKEN ROLLE GC HOVEDFORSAMLING EGENTLIG SPILLER I SDA.

HVIS DENS ROLLE ER LITE, SÅ ER ALLE DISSE METODENE RETTFERDIGGJORT OG VI ER PÅ RIKTIG VEI.

HVIS DENS ROLLE ER STOR, SÅ ER ALLE DISSE METODENE EN MOTSTAND MOT HERREN SELV, som har delegert en så stor autoritet til GC hovedforsamling.

La oss finne et svar på spørsmålet:

HVILKEN ROLLE HAR GC HOVEDFORSAMLING I SDA SAMFUNNET?

HVA SIER HERREN?

GC hovedforsamling sin rolle i SDA samfunnet

Både tilhengerne og motstanderne av kvinnelig ordinasjon er enig med at Ellen G. White var en profet sendt av Gud til SDA verdensmenighet for å lede den gjennom de alvorlige tidene før Jesu andre gjenkomst. Tilliten vi har til hennes skrifter, er ikke tilfeldig, for vi har mange eksterne bevis på hennes profetiske kall. Hun selv har mange ganger skrevet, at alt som står i Vitnesbyrd for Menigheten (ni bind til sammen), ble vist til henne i visjoner; ingenting hun skrevet, var av henne selv.

Vi viser flere avsnitt fra hennes skrifter som definerer enhetens rolle. Når du leser disse avsnittene, merk også hvilke rolle GC President, GC Annual Council (en komité) og GC hovedforsamling har og hvilke forskjeller det finnes mellom disse autoritets nivåene.

Butlers feiltagelse

Før vi siterer selve avsnittet, la oss sette det i sammenheng. I 1873 trodde bror Butler at James White oppfylte Moses sin rolle i SDA samfunnet. Du finner sitatene rett under eller [her \(linken til den offisielle EGW hjemmesiden\)](#).

*Butler cherished a high regard for James White and greatly admired his vision and unique leadership. As Butler's message was turned over in the hearts of the delegates, they gradually saw that he was taking the position that **one man**, regardless of his title, was to be recognized as the visible leader of Seventh-day Adventists, **as Moses** was the visible leader of the Hebrews; this, of course, pointed to James White. The perils of this philosophy were not at the moment seen, but in time they would have to be reckoned with. White was now riding the crest of the wave of popularity, and Butler was quite willing that he should. {2BIO 395.1}*

Her er Ellen G. White reaksjon på Butlers holdning:

I see no one who has been in any special danger through believing or accepting Brother Butler's view of the matter. ... In regard to leadership, we want no special reaction to take place upon that subject. We see dangers that you may not see. We think in a very short time there will be a correct position taken on this question. —Letter 61, 1874. {2BIO 465.2}

Profeten var ikke enig i at James White oppfylte Moses sin rolle. Heller ikke så hun noen fare i denne holdningen i hennes tid. Likevel skulle holdningen korrigeres. La oss lese videre:

*Very shortly after this—just when is not precisely known—Ellen White wrote to Butler what might be considered an essay on the whole question. She included this in **Testimony No. 25 under the heading "Leadership."** Its eighteen pages are found today in **Testimonies, volume 3, pages 492-509.** Early on she stated the crux of the matter: {2BIO 465.3}*

***Your principles in regard to leadership are right, but you do not make the right application of them. If you should let the power of the church, the voice and judgment of the General Conference, stand in the place you have given my husband, there could then be no fault found with your position.** ...{2BIO 465.4}*

*... Your position on leadership is correct, if you give to **the highest organized authority in the church** what you have given to one man. **God never designed that His work should bear the stamp of one man's mind and one man's judgment.** —Testimonies for the Church, 3:493. {2BIO 465.5}*

Moses finnes i SDA samfunnet i dag!

Profeten viste her at hadde Butler sagt at Generalkonferansen oppfylte Moses sin rolle, ville det fantes ingen feil i denne holdningen. Med andre ord, kan vi trygd konkludere at **Generalkonferansen oppfyller Moses sin rolle i SDA menighet**. Vi er ikke klare ennå til å dra konklusjonene. Vi trenger å finne ut litt mer: hva mente Ellen helt konkret når hun skrev «Generalkonferansen»? Vi viser det om et øyeblikk.

Kristus er det eneste overhodet i menigheten. Eller noen andre?

Forsto ikke pionerne våre at «Kristus var den eneste overhode i menigheten»? Jo, på den samme tiden da de drøftet emnet, nevnte James White:

Beginning in June, James White chose to publish in the Signs of the Times a series of three editorials refuting Butler's position on leadership. He opened his remarks by quoting Matthew 23:8: "One is your Master, even Christ; and all ye are brethren." White pointed out: {2BIO 463.7}

*Jesus addressed these words to the twelve, in the hearing of the multitude. And while they were a rebuke to the scribes and Pharisees, they were also designed to impress the disciples with the great truth, that should be felt in all coming time, that **Christ is the only head of the church.**—The Signs of the Times, June 4, 1874. {2BIO 464.1}*

I våre dager hører vi noen si at siden Kristus er den eneste overhode i menigheten, skal det ikke finnes andre myndigheter i menigheten, men bare tjenere. Det er likevel ingen konflikt, når Generalkonferansen tilordnes Moses sin rolle og Jesus er det eneste overhodet. Det var jo ingen konflikt i GT, da den reelle Moses ledet Israel i ørkenen. De to sidene av emnet var også diskutert i pionerens tider. Det er ingen konflikt, hvis Kristus har delegert noe av sin myndighet til andre. Gjorde Kristus det i våre dager? Les gjerne videre for å finne svar på det i denne artikkelen.

Generalkonferansens myndighet er ikke delegert til GC president

Hva mente Ellen Generalkonferansen var? Var det

- Generalkonferansens komitéer,
- Generalkonferansens hovedforsamlinger eller kanskje
- Generalkonferansens president?

Moses sin rolle definert

La oss lese et annet avsnitt fra «Vitnesbyrd for Menigheten», skrevet av Ellen G. White i bind 9 (i originalen), bind 3 (i Norsk oversettelsen). Dette avsnitt var så viktig for Generalkonferansens hovedforsamlinger i forrige tider, at de plasserte hoveddelen av avsnittet inn i Menighetshåndboken, den finnes der i dag i de første to kapitlene også. Legg merke til en klar «Så Sier Herren» uttrykk.

Generalkonferansen

Herren har ofte undervist meg om at det ene menneskes dømmekraft aldri skal bli underlagt et annet enkelt menneskes dømmekraft. Aldri må en mann eller noen få menn tenke at de eier tilstrekkelig visdom og makt til å kontrollere virksomheten og si hvilke planer som alene skal følges. Men når brødrene fra alle deler av arbeidsfeltet er samlet til generalkonferanse og der holder fram sin mening, må man ikke holde fast på personlig uavhengighet og personlige meninger, men må oppgi disse. Aldri må en arbeider betrakte det som en dyd at han fortsatt hevder sitt standpunkt om selvstendighet på tross av beslutning av Generalkonferansen. {VFM3 318.3}

Når en liten gruppe menn som er blitt betrodd den alminnelige ledelse av virksomheten, har forsøkt i Generalkonferensens navn å gjennomføre ukloke planer og å begrense Guds verk, har jeg til tider sagt at jeg ikke lenger kan betrakte Generalkonferensens røst som Guds røst, slik som den er representert av disse få menn. Men dermed er ikke sagt at man ikke skal respektere de beslutninger som blir tatt av Generalkonferensen i en forsamling av lovmessig valgte representanter fra alle deler av arbeidsfeltet. **Gud har ordnet** det slik at når representanter fra hans menighet fra alle deler av jorden er samlet til generalkonferanse, skal de ha myndighet. Den feil som noen står i fare for å gjøre, er at de tillegger en manns eller noen få menns mening og bedømmelse det fulle mål av autoritet og innflytelse som Gud har lagt ned i sin menighet gjennom Generalkonferensens beslutning og stemme, når den er samlet for å legge planer for utviklingen og fremgangen for hans verk. {VFM3 318.4}

Når den makten som Gud har lagt ned i menigheten, blir overdratt til en enkelt mann og han blir utrustet med myndighet til å avgjøre ting for andre, betyr dette en endring av den sanne bibelske orden. Den måten Satan virker på overfor en slik manns sinn kan i aller høyeste grad bli lumsk, til tider nesten overveldende, fordi fienden håper på at han gjennom hans sinn kan påvirke mange andre. La oss gi den høyeste organiserte autoritet i menigheten det som vi har så lett for å overlate til en mann eller til en liten gruppe menn. {VFM3 319.1}

Når jeg leser disse ordene inspirert av Guds Ånd, virker det som om Gud hadde forberedt disse instruksene nettopp for vår tid, når SDA samfunnet har møtt menighetsstyringskrise. Rollene av alle Generalkonferensens representanter er så klart skissert, og det var aldri før så viktig å innse forskjellen mellom disse som nå. Ifølge det inspirerte rådet:

- GC President er ikke GC ekklesiastiske (øverste) myndighet
- GC Annual Council er ikke GC ekklesiastiske (øverste) myndighet, og KAN lage feilaktige planer
 - o GC Annual Council (GC komité) møtes hvert år mellom GC hovedforsamlingene, består bare av lederne fra hele verden. Legg merke til at Ellen nevner spesifikt «menn som er blitt betrodd den alminnelige ledelse av virksomheten»
- **GC hovedforsamling ER GC ekklesiastiske (øverste) myndighet.**
 - o GC hovedforsamlinger møtes hvert femte år, består av delegatene fra hele verden. Legg merke til at Ellen nevner spesifikt «Generalkonferensen i en forsamling av lovmessig valgte representanter fra alle deler av arbeidsfeltet».

Et annet sitat som er likt det forrige, men med flere detaljer, nå var sendt til en konkret person, angitt i originalt språk, da jeg ikke kunne finne dette i den Norske oversettelsen:

*I have been shown that no man's judgment should be surrendered to the judgment of any one man. But when the judgment of the **General Conference, which is the highest authority that God has upon the earth**, is exercised, **private independence and private judgment must not be maintained, but be surrendered**. Your error was in **persistently maintaining your private judgment** of your duty against the voice of the **highest authority the Lord has upon the earth**. After you had taken your own time, and after the **work had been much hindered by***

***your delay**, you came to Battle Creek in answer to the repeated and urgent calls of the General Conference. You firmly maintained that you had done right in following **your own convictions of duty**. You considered it a virtue in you to persistently maintain your position of independence. You did not seem to have a true sense of the **power that God has given to His church in the voice of the General Conference**. You thought that in responding to the call made to you by the General Conference you were submitting to the judgment and mind of one man. You accordingly manifested an independence, a set, willful spirit, **which was all wrong**. {3T 492.2}*

Kjære ledere i unionen og andre divisjonene som nå er i tvil om GC hovedforsamlingens rett til å lede SDA samfunnet i riktig retning angående kvinnelig ordinasjon: profeten vår har sagt, at

- Å ha sterke overbevisninger og til og med føle en plikt overfor Gud er ingen garanti å være feilfri hvis disse går imot GC hovedforsamlings bestemmelser.
- Gud har gitt *makt* til sin menighet. Når noen ønsker å minske *makten* til GC hovedforsamling, minsker han samtidig makten Herren selv har og har delegert.

La oss støtte GC hovedforsamling, Ellen G. White profetiske ord og Herrens vilje.

Konklusjon

Profeten laget en stor og klar skille mellom GC Annual Council og GC hovedforsamling. Deres myndighetsnivå er ganske forskjellig.

Generalkonferansen hovedforsamling er «Moses» i SDA samfunnet med tilsvarende autoritet fra Gud.

Gud gjentatte ganger viste til profeten at det kun er da snakk om GC hovedforsamling, ikke GC Annual Council, ikke GC President. Som følge av dette, er myndigheten av Menighetshåndboken mye større enn andre dokumenter som vi som adventister også trenger og som er brukt for å styre den store organisasjonen.

Denne konklusjonen har viktige implikasjoner i våre dager, når det foregår åpen kamp mot GC hovedforsamlingens autoritet. Vi vurderer disse implikasjonene om ikke så lenge i denne artikkelen. La oss først se litt nærmere på *ordinasjons konseptet*.

Ordinasjon – er det Bibelsk? (Tilbakevisning av argumentet)

«Mot-ordinasjon» teologi begynnelse og GC hovedforsamling som er ordinert for å ha makt og autoritet (innledning)

Tidligere så vi at én av metodene brukt av såkalt av oss «Kjønnseliminerende bevegelsen», var å innføre en endring i “ordinasjons”-teologi. Problemet er ikke selve forsøket for å endre noe i vår teologi, særlig om det potensielt kan være en Bibelsk basert og riktig endring. Utfordringen for SDA samfunnet er at denne endringen i teologien *er allerede implementert* i noen unioner *uten godkjenning fra GC hovedforsamling*, selv om den per nå i 2017 er i strid med Menighetshåndboken. Hvorfor ikke å stille et nytt lys framfor våre verdensmenighetens lovlige representanter *først og vente på deres avgjørelse?* I hendelsestabellen (ref. kapitlene ovenfor) viste vi at det ikke er dessverre den første handlingen som var gjort på denne måten. Først ble det ordinert kvinnelige forstandere i NAD *uten noen form for GC*

godkjenning i 1972. Så ble kvinnelige pastorene ordinert i NAD uten å vente på godkjenningen, så kvinnelige distriktsledere var innsatt tross sterk uenighet fra GC sin side. Nå kommer det en ny teologi, på samme måten, som også fungerer som støtte for kvinnelig ordinasjons konseptet. Er det en reell teologisk behov vi plutselig har oppdaget? Eller er det en annen form for motstand mot GC? Hva er det reelle målet med denne teologien? Husk på at lederne i NAD begynte å ta opp temaet i 1995 med en gang etter at GC hovedforsamlingen hadde avvist NAD forespørsel om å åpne for kvinnelig pastorer i deres område (ref. hendelsestabellen ovenfor).

Per i dag, uansett om man er enig eller uenig, ifølge Menighetshåndboken, kan ikke en menighet anerkjennes som en fullverdig fungerende menighet (utgave 2015, side 37), og en forstander som en fullverdig fungerende forstander (utgave 2015, side 73), hvis ikke ordinasjonsseremoni er blitt gjennomført i menigheten og for forstanderen. Vi viser videre, at kravene Menighetshåndboken (og GC hovedforsamling som står bak denne «grunnloven») stiller er Bibelske krav.

Før vi går i dypere diskusjon, legg merke til hvilke ord som var brukt av Ellen G. White når hun beskrev at GC hovedforsamlingen myndighet. La oss lese avsnittet i originalt språk:

*God has **ordained** that the representatives of His church from all parts of the earth, when assembled in a General Conference, shall have **authority**.*—9T 260

I dette sitatet:

- Ellen White **brukte ordet «ordinert»** for å beskrive det hun gjentatte ganger hadde sett i visjonene gitt henne av Gud.
- Ellen White **koblet «ordinasjon» mot «myndighet»** i den samme inspirerte sammenhengen.

Det kan være tilfeldighet, men det slår meg hvordan hennes forklaring om GC hovedforsamling myndighet i samme sving tilbakeviser to viktigste argumenter i «mot-ordinasjons»-teologi, som om hun i visjonen så hvordan hendelsene ville utvikle seg og at «mot-ordinasjons» konseptet ville vært brukt mot GC hovedforsamling sin autoritet:

- «mot-ordinasjons»-teologi påstår at begrepet «ordinasjon» treffer vi ikke i Bibelen, derfor blir den erklært som ikke Bibelsk basert av denne teologien. **(Skal vi også avvise treenighets konseptet, fordi ordet «treenighet» heller ikke finnes i Bibelen?)**
- «mot-ordinasjons»-teologi påstår at vi skal fokusere på tjeneste framfor myndighet og makt. **(Finnes det ikke autoritet og makt hos Gud? Har Han ikke delegert noe av sin makt og autoritet? Nå så vi at han delegerte det til GC hovedforsamlingen. Videre viser vi at han har delegert makt og autoritet til forstanderne i NT menighet)**

Ingen overraskelse at denne nye teologien fikk oppmerksomheten i noen få divisjoner spesielt i våre dager! Den tjener jo til samme formål - å undervurdere GC hovedforsamling myndighet og nullstille hele de 3 avstemningene i 1990, 1995 og 2015 om at kvinner ikke skal ordineres til pastortjeneste. Noen tror kanskje at det er lettere å bli kvitt med hele konseptet? Problemet er jo at Ellen White påstand er i skarp strid med hjørnesteinene i denne teologien.

Vi tror at *ordinasjon* krever spesiell oppmerksomhet i denne artikkelen. La oss strukturert og sammenhengende gå gjennom argumentene som vi har sett i «mot-ordinasjons» teologi.

Er ikke ordinasjon et Bibelsk begrep?

Ikke så lenge siden hadde vi en anti-treenighets bølge komme over Norsk SDA samfunnet. Hva var et av deres sterkeste argumenter imot treenigheten? Det var: begrepet «treenighet» finnes ikke i Bibelen. Vi trenger ikke å gjøre noe mer enn å bringe frem de vanligste og godt kjent av alle SDA teologene tilbakevisningene av dette argumentet. Noen sier: «ordet *ordinasjon* finnes ikke i Bibelen» eller «oversettelsene av *forskjellige* ord brukte det eneste ordet *ordinasjon* i stedet for flere ord». Argumentet går altså på hvordan ordene er brukt.

- Vi finner heller ikke ordet «Bibel» i Bibelen. Er Bibelen ikke lenger relevant?
- Vi bruke ordene «omniscent», «omnipotent», «omnipresent» når vi beskriver Guds natur. Med disse ordene beskriver vi Gud som allvitende, allmektig og allestedsnærværende. Skal ikke vi tro det, bare fordi ordene ikke finnes i Bibelen?
- Ordene ateisme, guddommelighet, inkarnasjon, monoteisme, henrykkelse finnes ikke i Bibelen. Er alle disse falske lærer på grunn av det?
- **Skal vi se bort fra et potensielt Bibelsk konsept bare fordi *noen* har funnet på et nytt ord for å beskrive eller oversette et eller annet i den hellige skrift?**

Den logiske løsningen har jo alltid vært at vi kan bruke de ordene vi vil, selv om de ikke finnes i Bibelen, for å beskrive *et konsept* eller *en lære* som faktisk finnes i Bibelen. Det er ikke noe galt i det.

Det riktige spørsmålet ville vært: **Lærer Bibelen ordinasjons konseptet?** Svaret er JA. Disse følgende artiklene går systematisk gjennom denne Bibelske læren, rikelig støttet av Ellen G. White skrifter:

Moses delegerer myndigheten, ordinasjon (4Mosebok 27)	http://rollene.no/moses-delegerer-myndigheten-ordinasjon-4mosebok-27/
Jesus delegerer myndigheten, ordinasjon (Markus 3)	http://rollene.no/jesus-delegerer-myndigheten-ordinasjon-markus-3/
Paulus blir ordinert (Ap.Gjerninger 13)	http://rollene.no/paulus-bli-ordinert-ap-gjerninger-13/
Timoteus, Titus : de andre lederne i menigheten, ordinasjon	http://rollene.no/timoteus-titus-de-andre-lederne-i-menigheten-ordinasjon/

Er ordinasjon en konsekvens av Romersk Katolsk tradisjon innført i SDA samfunnet?

Ikke så lenge siden hadde vi en anti-treenighets bølge komme over Norsk SDA samfunnet. Hva var et av deres sterkeste argumenter imot treenigheten? Det var: begrepet «treenighet» har kommet fra Romersk Katolsk lære. Vi trenger ikke å gjøre noe mer enn å bringe frem de vanligste og godt kjent av alle SDA teologene tilbakevisningene av dette argumentet.

- Det faktumet at den katolske kirken også bruker begrepet *ordinasjon*, betyr ikke at SDA samfunnet legger inn i begrepet det samme innholdet som et annet trossamfunn har tenkt å legge inn i ordet. Parallellen er jo ordet «treenighet» som brukt av disse to trossamfunnene, men som har atskilt forskjellige innhold.

- Ellen G. White og de første adventistene var fullt ut klare over den katolske kirkens ordinasjonsmisbruket. (i motsetning til påstanden om at pionerene ikke tenkte så mye over de teologiske implikasjonene av emnet)

Senere i tiden blev ordinationsceremonien ved håndspåleggelse i høj grad misbrugt. Der blev tillagt denne handling uberettiget betydning, som om der med det samme tilflød dem, der blev indviet, en kraft, som straks dygtiggjorde dem til prædikegerningen. Men ved udtagelsen af disse to apostle er der intet i beretningen, som antyder, at der blev tildelt dem særlige evner ved selve håndspåleggelsen. Der findes kun den enkle beretning om deres indvielse og om dens betydning for deres fremtidige gerning. (EGW, «Apostlenes Liv og Virksomhet», 89)

- Ellen G. White, under Den Hellige Ånds innflytelsen, beskriver hva ordinasjons seremoni går ut på, og beskrivelsen er helt annerledes fra den katolske oppfatningen. Det er på denne måten SDA samfunnet alltid har forstått ordinasjon.

*Både Paulus og Barnabas havde allerede fået deres kald fra Gud selv, og højtideligheden med håndspåleggelse indebar ikke nogen ny nåde eller særlig adkomst. **Det var den anerkendte form for beskikkelse til et embede og en anerkendelse af ens myndighed indenfor dette embede.** Hermed havde kirken sat sit segl på tjenesten for Gud. (EGW, «Apostlenes Liv og Virksomhet», 89)*

Dette er forresten hvordan ordinasjon defineres i SDA samfunnet. I originalen lyder det slik: “the ceremony of the laying on of hands added no new grace or virtual qualification. **It was an acknowledged form of designation to an appointed office and a recognition of one’s authority in that office.** By it the seal of the church was set upon the work of God.”

Her ser vi klart at Guds Ånd underviste adventistene gjennom sin profet om hva ordinasjonen var. Vi har jo sett dette konseptet i Bibelen og i Ellen G. White skrifter. Adventistene opererer offisielt med bare de følgende 4 dokumentene, angitt etter viktighetsgraden: Bibelen, Ellen White skrifter, Menighetshåndboken, Working Policy. Alle disse kildene gir utfyllende informasjon om den åndelige, praktiske og historiske sidene av ordinasjon og dens rolle i SDA samfunnet. Hvorfor skal vi blande inn andre eksterne kilder for å arve fremmede tolkninger som ikke er relevante for oss?

Skal vi ikke delegere myndighet via ordinasjon, men bare anerkjenne et kall til å tjene?

Vi i Norge trenger å delegere myndigheten også
 Å tjene utelukker nødvendigvis ikke myndighet. Selv i vår union, der vi sliter med ordinasjonsteologi, bruker vi ordet «fullmakt» ([her](http://her.adventist.no), adventist.no) for å beskrive en nyere regulærpastor stilling:

*Videre markerer det at menigheten utpeker ham/henne som regulær pastor med **fullmakt** til fullt ut å utføre pastoroppgaven han/hun blir kalt til.*

Og det stemmer. Ingen organisasjon på jorden kan fungere effektivt uten myndighet og fordeling av ansvar, inkludert et trossamfunn. I praksis, er vi nødt til å delegere ansvar og myndighet til personene.

Når vi sammenligner en regulærpastor tjeneste med Ellen White definisjon av ordinasjon (ref. rett ovenfor), matcher de helt. Hvorfor skal vi innføre nye begreper, når vi i praksis trenger det Guds Ånd lenge siden hadde fortalt menigheten å gjøre?

Tjeneste kontra eller i samspill med autoritet?

Det er blitt gjort forsøk på å sette tjenesten i motsetning til autoritet. Er det Bibelsk? Noen peker på Jesus, som sa: «Den som vil bli stor blant dere, skal være alles slave». Legg merke til ordene Hans: «Den som **vil** bli stor...». Jesus snakket om *holdningen og trang* etter storhet, ikke om myndigheten sånn sett, ikke om myndighet skal bli delegert i menigheten.

For eksempel, Moses hadde ingen trang etter storhet. Bibelen kaller ham «den mest ydmyke mannen på hele jorden». Likevel, for å være lydige, skulle Moses, ta imot autoriteten Herren var villig til å gi ham. Nektet han det, ville Herren bli harm på ham. Det samme Bibelske mønsteret treffer vi gjennom hele Bibelen, også i familien, også i menigheten. Fordi Aron nektet å bruke sin *autoritet* for å legge ned folkets opprør og *tjene* folket med *sin autoritet og makt*, falt mange av folket i dyp synd, ble drept og vanære ble ført over hele Israel... Er ikke det den fristelsen våre ledere er utsatt for også i dag – å gjøre det mange av folket vil og unngå å bruke myndigheten for det som er sant og Bibelsk? Gud stilte jo Aron til ansvar. Du kan lese mer om tjeneste som går hånd i hånd med autoriteten/myndigheten/og makt i de følgende artiklene. Husk på at makten og autoriteten som Gud delegerer er *mye* annerledes enn makten/myndigheten vi er vant å se i denne verden.

Jesus om hvem som blir stor (Markus 10)	http://rollene.no/jesus-om-hvem-som-blir-stor-markus-10/
Moses, ydmykhet og myndighet (2Mosebok 3)	http://rollene.no/moses-ydmykhet-og-myndighet-2mosebok-3/
Jesus er en ledende tjener (Johannes 13)	http://rollene.no/jesus-er-en-ledende-tjener-johannes-13/
Moses delegerer myndigheten, ordinasjon (4Mosebok 27)	http://rollene.no/moses-delegerer-myndigheten-ordinasjon-4mosebok-27/

Hvorfor blir pastorene ordinert bare én gang i stedet for flere ganger til hver ny oppgave?

*“I den menighed, som fandtes i Antiokia, var der profeter og lærere: der var Barnabas og Simeon, som kaldtes Niger, og Lukius fra Kyrene, og der var Manaen og Saulus. Medens de nu holdt gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: “Udtag mig Barnabas og Paulus til den gerning, jeg har kaldet dem til.” Før disse disciple blev udsendt som missionærer til hedningeverdenen, blev de højtideligt indviet til Gud ved bøn og faste og **håndspålæggelse**. På denne måde blev de af menigheden bemyndigede til ikke blot at lære sandheden, men til at foretage **dåbshandlinger** og **organisere menighederne med kirkens fulde autoritet**. (EGW, «Apostlenes Liv og Virksomhet», 88)*

Den siste setningen i originalen: «Thus they were authorized by the church, not only to teach the truth, but to perform the rite of **baptism** and to **organize churches**, being invested with **full ecclesiastical authority**».

Ordinasjon til ledertjenesten gir vedkommende «menighetens fulle autoritet», så personen i prinsippet kan gjøre *alle* oppgavene i menigheten. Vi i SDA samfunnet gir ikke alle oppgavene til alle ordinerte pastorene / forstandere samme dag av *praktiske* årsaker, fordi vi har en videreutviklet ansvarshierarki, men vedkommende kan *potensielt* kunne utføre alle de andre ledersoppgavene.

Hvorfor er det viktig? Skal ikke ordinasjonen bli tilknyttet *oppgave* framfor *personen*? Tidligere så vi at ordinasjon var «ens myndighet innen et embete». Det følgende avsnittet gir flere detaljer:

*På dette tidspunkt var den kristne menighed ved at gå ind i en betydningsfuld periode. Nu skulle arbejdet med at forkynde **evangeliet blandt hedninger gennemføres med al mulig kraft**, og som følge deraf ville menigheden vinde styrke ved en rig høst af sjæle. **De apostle, som var udset til at varetage denne tjeneste, ville være udsat for mistanke, fordomme og skinsyge**. Deres lære om at nedbryde “det gærde, som skiller,” det, der så længe havde skilt den jødiske verden fra den hedenske” ville antagelig gøre, at de blev beskyldt for kætteri, og **deres myndighed som ordets tjenere ville blive betvivlet af mange nidkære, troende jøder**. **Gud forudså de vanskeligheder**, hans tjenere ville komme til at møde, og for at **ingen skulle kunne kritisere deres tjeneste, åbenbarede han for menigheden, hvordan den offentligt skulle udvælge dem til missionsgerningen**. Deres indvielse var en åben anerkendelse af deres guddommelige kald til at bringe hedningerne evangeliets glade budskab. (EGW, «Apostlenes Liv og Virksomhet», 88)*

Her ser vi klart at ordinasjonen var knyttet mot *personen* for å beskytte *personen i embete* mot fordommer. Ingen skulle tvile om *myndigheten* til vedkommende, så veien ble åpen for å utføre oppgaven fullt ut. Ja, *oppgaven* er det viktigste, men ordinasjon utruer *personer* som er Guds verktøy for at oppgaven blir fullført. Fordi myndigheten ble delegert til noen konkrete personer, var også byrden lagt på dem. Dette åpnet for at menigheten kunne jobbe «med all mulig kraft». Det var da viktig å ikke ordinere noen som ikke passet til denne ansvarsfulle stillingen, derfor fastet menigheten og ba før hendene ble lagt på den fremtidige forstanderen/pastoren. Derfor instruerte Paulus Timoteus slik: «Vær ikke for **snar** til å legge hendene på **noen** (1Ti 5:22 B11)».

Det er ikke overraskende at *personen* er i fokus i ordinasjonshandling. Guds natur er personlig og Han har skapt personlige forhold, og alt står og faller om personen er trofast i sin tjeneste.

Noen foreslår å skape flere ordinasjonsseremonier for flere «oppgaver», men det blir enda vanskeligere for vanlige (ikke administrative) folk å se at vedkommende har fått tillitt fra menigheten en gang for mange år, og dermed vil vi ødelegge hele poenget med ordinasjon, ***slik GUD hadde tenkt den*** (ref. sitatet rett ovenfor).

Den offisielle holdningen blant SDA og Theology of Ordination Study Committee (TOSC) (tilbakevisning av argumentet)

Vi sier at Theology of Ordination Study Committees Position 1 er det eneste offisielle standpunktet i SDA samfunnet etter året 2015.

Position 1 (det *eneste* offisielle standpunktet blant Syvendedags Adventister etter 2015): Vi som verdens menighet skal åpne enda flere muligheter for kvinner til å tjene Herren. Kvinner skal på lik linje med menn fortsatt betales fra tiende for fulltids arbeid i menigheten, og fortsette med alle de mange oppgavene menigheten trenger, inkludert ledelse. Likevel skal ikke kvinner bli ordinert til pastortjeneste, fordi det ikke finnes grunnlag for det verken i Bibelen eller i Ellen G. Whites skrifter.

Position 2: kvinnene kan bli ordinert til pastor arbeid på lik linje med menn.

Position 3: som hovedregel skal kvinnene ikke bli ordinert til pastortjeneste i menigheten, men det kan gjøres unntak i noen tilfeller.

Vi ønsker å svare på motargumentene stilt imot denne påstanden:

Er følgende riktig: «alternativet 1 i TOSC rapporten er ikke vedtatt i noen offisiell adventistsammenheng og kan derfor umulig være en offisiell holdning»?

Svaret er: **nei**. La oss lese om hva delegatene på GC hovedforsamling i 2015 i San-Antonio stemte for. Skjermbildet fra GC agendaen (som finnes [her](#)) beskriver forslaget:

140-15GS THEOLOGY AND PRACTICE OF MINISTERIAL
ORDINATION - 4

1 THEREFORE, The General Conference Executive Committee requests delegates in their
2 sacred responsibility to God at the 2015 General Conference Session to respond to the following
3 question:
4

5 After your prayerful study on ordination from the Bible, the writings of Ellen G White,
6 and the reports of the study commissions, and;

7

8 After your careful consideration of what is best for the Church and the fulfillment of its
9 mission,

10

11 Is it acceptable for division executive committees, as they may deem it appropriate in
12 their territories, to make provision for the ordination of women to the gospel ministry? Yes or No

Forslaget falt. Delegationene stemte **på grunnlag av Bibelen, Ellen G. White skrifter og TOSC komité's rapporter**. Hvilke standpunkter (Position 1,2 eller 3) var det som ble støttet av denne avstemningen? Det er kun Position 1 som var imot forslaget. Position 2 og 3 var i full harmoni med forslaget. Dermed var det kun Position 1 som var støttet av vårt øverste ledd, GC hovedforsamlingen, fordi delegatene skulle stemme på grunnlag av blant annet rapportene fra TOSC (som inkluderte tolkningene av Bibelen og Ellen White skrifter). Etter Juli 2015 er altså kun Position 1 som er den offisielle standpunktet i SDA samfunnet.

For øvrig, er det ulovlig å ordinere kvinner til pastortjeneste ifølge alle andre våre dokumenter, inkludert Menighetshåndboken og GC Working Policy. Igjen er det bare Position 1 som spiller sammen med disse. De nye store endringene som er presentert i Position 2 og 3 har blitt nedstemt i 2015. Avstemningene i 1995 og 1990 gir bare mer kraft til denne avstemningen.

Er følgende riktig: «I en meningsmålingen som ble gjennomført i TOSC fikk den 32 stemmer av de 94 avgitte stemmene»?

Svaret er: **nei**. I hvert fall ikke etter avstemningen i 2015.

Det aller viktigste for oss, både teologisk og formelt, er jo det GC hovedforsamlingen har stemt for (ref. det forrige kapitlet), uansett hvilke grupper det var i TOSC og hvor mange teologer det var der i hver gruppe. Likevel viser vi at også **de aller fleste i TOSC, støttet at SDA samfunnet fulgte den samme praksisen som Position 1 sto for**.

Skjermbildet fra «Final TOSC report» (som finnes [her](#)) beskriver meningsmålingen:

CONSENSUS VIEWS			
95 total votes; 1 voted for none	Ordaining/Commissioning only qualified men to the office of pastor/minister throughout the world Church. Position 1	Each entity responsible for calling pastors/ministers be authorized to choose either to have only men as ordained pastors or to have both men and women as ordained pastors Position 2	Denominational leadership at a proper level be authorized to decide, based on biblical principles, whether such an adaptation [permission to ordain both men and women] may be appropriate for their area or region. Position 3
First Choice	32	40	22

På første blick ser det ut som Position 1 virkelig bare fikk 32 stemmer av 94, antatt vi ikke har vurdert om Position 3 faller inn under «ja» eller «nei» svaret i GC avstemning i 2015. Hvordan ville vi plassere Position 3 i disse to kategoriene? Det er flere fakta vi ønsker å bringe til saken:

Position 1: tilhengerne rettferdiggjorde praksisen som allerede hadde eksistert i SDA samfunnet på verdens basis. Denne gruppen ønsket ingen forandring her.

Position 2: tilhengerne foreslo en ny praksis som aldri før hadde eksistert i SDA samfunnet. Denne gruppen ønsket å innføre en ny praksis *uansett* hva valgsresultatene skulle bli i San-Antonio i 2015.

Position 3: tilhengerne foreslo å åpne for en ny praksis som var noe lik Position 1 og noe lik Position 2, men tok utgangspunktet i en annen, sin egen Bibelsk forståelse som sa at «mennene er ledere etter Guds ideal» og så på kvinnelig ordinasjon som «unntak fra hovedregelen i noen tilfeller». Siden de så på kvinnelig ordinasjon som «unntak», påsto de eksplisitt (ref. rett under) at om unntaket skulle eller ikke skulle gjøres, var **helt avhengig** av hva GC hovedforsamling i 2015 skulle stemme for. Vi i 2017 vet at GC hovedforsamling i 2015 stemte imot å gjøre «unntaket». Dermed kan vi trygt konkludere med at etter 2015 støtter Position 3 gruppen bare den første delen av deres syn, at «mennene er ledere etter Guds ideal», og støtter ingen unntak for kvinnelig ordinasjon i lydighet mot GC hovedforsamling. I hovedtrekk er det nesten det samme som Position 1 påsto, teologisk sett, og helt det samme, når det gjelder hvilken praksis som skulle følges.

Sitatet fra «way forward statement Position 3», side 2, som kan lastes ned [her](#):

It would take a collective decision by the worldwide church to authorize the principle of regional diversity of practice (15MR 130).

Med andre ord, siden 2015 er gruppene 1 og 3 helt enig om hvilken *praksis SDA samfunnet skulle følge i forhold til å åpne for kvinnelig ordinasjon*. Det var det som har vært poenget vårt.

Likevel er det verdt å stille et tilleggsspørsmål: *før 2015 var Position 3 nærmere Position 1 eller Position 2?* I utgangspunktet har Position 3 hele tiden vært *lite* forskjellig fra Position 1, men *mye* forskjellig fra Position 2. Det er klart når vi leser hva de egentlig sto for. Gruppene 1 og 3 har sterk enighet i «mannlige ledere». Forskjellene mellom dem er ganske enkelt å forsone hvis man først prøver. Gruppene 2 og 3 er likevel på lang avstand når det er snakk om «kvinnelig ordinasjon som *unntak*, bare fordi folket presset på sitt (1Sam. 8:6)». Position 2 tilhengere *i prinsippet* støttet like funksjonelle roller mellom kjønnene.

Noen av deltagerne i TOSC komité vitnet at Position 3 gruppe ble dannet på den aller siste dag av TOSC møtene, og de fleste som ble deltagere i gruppe 3 var tidligere Position 1 tilhengere, som hadde skiftet meningen sin.

Konklusjon

Etter 2015 er det definitivt *flertallet* (54 stemmer av 94) som støtter mannlige ledere prinsipp i TOSC komité, fordi GC avstemning var bakt inn i Position 3 gruppes teologi. Det er ikke like klart om hvem som fikk flertallet før 2015, fordi det hadde vært *tre* grupper og ikke *to* «ja/nei» grupper. Likevel, når vi ser på hvor stor avstanden var mellom gruppene teologisk sett, konkluderer vi at det også var flertallet av dem som støttet mannlige ledere prinsipp før 2015.

Alarmerende paralleller

Noen har sagt til meg: «det er umulig at så mange SDA kristne har tatt feil». Hva sier Bibelen om dette? Vi viser flere eksempler. I alle disse tilfellene kom motstanden mot Moses og Gud fra *ledere* i samfunnet. Vanlige folk var dratt inn i motstanden ved deres innflytelse. I våre dager når det foregår motstand mot GC hovedforsamling, mener vi er det også noen av lederne, som var lurt av kjønnseliminerendebevegelsen. Vi ber ofte om at dette bedraget snart mister sin makt over våre ledere.

Eksempelene som vises rett under, er ikke tatt tilfeldig bare for å gjøre poenget vårt mer dramatisk. Nei, de inneholder så mange paralleller med dagens situasjon, at det er nesten umulig å gå forbi dem. Noen

tror at kampen mot «diskriminering» i forhold til åndelig ledelse i Guds menighet er noe nytt, som om det er en utvidelse av kampen mot rasismen eller slaveriet. Vi finner ikke støtte for det i Guds Ord. Ja, Guds Ord dømmer prinsippene som ligger i bunnen av rasisme eller slaveri, men når det kommer til hvem som skal ta åndelig ledelse i Gud menighet, viser det seg at Gud selv har definert en viss diskriminering i dette området og tilbakeviser alt opprør som skulle komme imot Hans forskrifter. Ikke for å si at Gud diskriminerer, men at kjønnseliminering kunstig har klart å dra enhver forskjell mellom kjønnene inn på det sosiale planet. Noen har sagt at hvis løgn blir gjentatt mange ganger, så oppfattes den som sannhet av mennesker. Verden har gjentatt sine påstander høyt nok og ofte nok. Derfor tror mange i dag at å vise forskjellen mellom kjønnsrollene er diskriminerende.

«Du skal ikke diskriminere» eksempel

*Korah, sønn av Jishar, som var sønn av Kehat, Levis sønn, sammen med Datan og Abiram, sønnene til Eliab, og On, sønn av Pelet, Rubens sønn, gjorde opprør mot Moses. De fikk med seg **to hundre og femti israelitter som var ledere i menigheten**, menn som var utpekt i forsamlingen, og som hadde et godt navn. Nå samlet de seg mot Moses og Aron og sa til dem: "Nå går dere for langt! Hele menigheten, alle sammen, er hellige, og Herren er midt iblant dem. Hvorfor vil dere da sette dere over Herrens forsamling?" (4Mos 16:1-3 B11)*

Spørsmål til oss: HVORFOR sier Bibelen at dette er et opprør? Har Bibelen gått for langt? Tenk gjerne på samme måte vi tenker i dag:

- 250 israelitter, *alle* er ledere
- De var *valgt* av forsamlingen
- Alle disse menneskene hadde *et godt navn*

Hvilket argument hadde disse uklanderlige mennene?

- Moses har gått for langt (toppledelsen har gått for langt)
- Alle medlemmene av menigheten er hellige
- Herren er midt iblant menigheten (eller: «så mange mennesker kan overhode ikke ta en så stor feil om hva Herrens vilje er»)
- Moses skal ikke sette seg over Herrens forsamling

Ville vi vært enige i argumentene? Tenk at du ikke visste at dette var et opprør. Tenk våre dager. Er det noen feil i argumentene? Hvem er Moses i våre dager (ref. kapitlet om hvem Moses er blant SDA samfunnet i dag ovenfor)?

Hva var det de egentlig ønsket? Bare å la *flere* i menigheten å kunne utføre prestatetjeneste, å ha åndelig ledelse i samfunnet. Er det noe galt i det? La oss ikke diskriminere! Likevel VAR det et opprør mot Herren, slik Guds Ånd setter ord på det, selv om opprørerne trodde de handlet i Herrens navn! Opprørerne hadde et forvrengt bilde av Herrens karakter og krav. De var alle sammen flinke menn, ledere i samfunnet... Det er altså fullt ut mulig.

Sitatene fra Ellen White skrifter («Vitnesbyrd for Menigheten», bind 3, i originalt språk):

Korah's success in **gaining the larger part of the congregation of Israel on his side led him to feel confident that he was wise and correct in judgment**, and that Moses was indeed **usurping authority** that threatened the prosperity and salvation of Israel. He claimed that God had opened the matter to him and laid upon him the burden of changing the government of Israel just before it was too late. He stated that the congregation were not at fault; they were righteous; that this great cry about the murmuring of the congregation bringing upon them the wrath of God was all a mistake; and that the people only wanted **to have their rights**; ...

The appearance of Korah and his company, **all impiously exercising the priests' office with their censers, struck the people with admiration. They did not see that these men were offering a daring affront to the divine Majesty.** {3T 351.2} ...

All the congregation were, to a greater or less degree, **affected with the prevailing jealousy, surmisings, and hatred against Moses**, which had brought the displeasure of God in a fearfully marked manner. Yet our gracious God shows Himself a God of justice and mercy. **He made a distinction between the instigators—the leaders in the rebellion—and those who had been deceived or led by them.** He pitied the ignorance and folly of those who had been deceived. {3T 353.3}

Vi ser ingen prinsipiell forskjell mellom dette eksemplet og opprøret blant noen av lederne i SDA samfunnet mot «Moses», som er GC hovedforsamling. Vi bønnfaller våre ledere i unionen å støtte GC hovedforsamling på alle måter, og sørge for at divisjonene også gjør det. Handler det om alminnelige menneskers rettigheter? Samme skjedde i GT, de tenkte også menneskers rettigheter, og det var jo misvisende.

Hvilke rapporter skal vi tro?

Herren sa til Moses: "Send av gårde noen menn for å utforske Kanaan-landet, som jeg vil gi israelittene. Én mann for hver av fedrenes stammer skal dere sende, og **alle skal være ledere.**" På Herrens ord sendte Moses dem ut fra Paran-ørkenen. **Hver mann var blant overhodene for israelittene.** (4Mos 13:1-3 B11) ... 25 Da fjorti dager var gått, vendte de tilbake etter å ha utforsket landet. De kom til Moses og Aron og hele Israels menighet i Kadesj i Paran-ørkenen. De avga **rapport** til dem og til hele menigheten og viste dem frukten de hadde med fra landet. **Til Moses fortalte de:** "Vi kom inn i det landet du sendte oss til. Det flyter virkelig med melk og honning, og dette er frukten som vokser der. Men folket som bor i landet, er sterkt, og byene er befestet og svært store. Der så vi også anakitter. I Negev-landet bor det amalekitter, i fjellet bor det hetitter, jebusitter og amoritter, og ved havet og langs Jordan bor kanaaneerne." Kaleb roet ned folket foran Moses. "Kom, så går vi opp og inntar landet!" sa han. "Vi kommer helt sikkert til å seire over dem!" Men de mennene som dro opp sammen med ham, sa: "Vi kan ikke gå til angrep på dette folket, for de er sterkere enn vi." (4Mos 13:25-31 B11) ... Alle israelittene klaget til Moses og Aron. Hele menigheten ropte til dem: "Bare vi hadde fått dø i Egypt eller her i ørkenen. Bare vi hadde fått dø! **Hvorfor fører Herren oss til dette landet så vi må falle for sverd og kvinnene og småbarna våre bli krigsbytte?** Var det ikke bedre for oss å vende tilbake til Egypt?" Og de sa til hverandre: "Vi velger en leder og drar tilbake til Egypt!" Da kastet Moses og Aron seg ned med ansiktet mot jorden foran hele Israels menighet. Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som begge hadde vært med og

*utforsket landet, flerret klærne sine og sa til hele Israels menighet: "Det landet vi dro gjennom og utforsket, er et svært godt og innbydende land. Om han har sin glede i oss, fører Herren oss inn i dette landet og gir det til oss, et land som flyter av melk og honning. Gjør bare ikke **opprør** mot Herren! Dere skal ikke være redde for folket i landet, de er bare en brødbit for oss. Deres skygge har vendt seg bort fra dem, men Herren er med oss. Vær ikke redde for dem!" Men **hele menigheten ropte at de skulle steines**. Da viste Herrens herlighet seg for alle israelittene ved telthelligdommen. (4Mos 14:2-10 B11)*

Et annet trist eksempel av et opprør. 12 ledere utforsket landet. 10 av 12 avla rapportene som var en miks av sannhet og løgn. 2 av 12 kalte forsamlingen til å være lydige mot Herren og Moses. Hele menigheten ropte at disse 2 trofaste lederne skulle steines.

I vår situasjon har SDA samfunnet fått flere ulike TOSC rapporter om kvinnelig ordinasjonsemnet. Alle disse som presenterte rapportene for GC hovedforsamling («Moses») var teologene og lederne. Det var bare én av rapportene som var riktig, fordi rapportene ikke var i harmoni med hverandre. Hvordan får vanlige folk vite hvilken rapporten var det som var riktig? Folket visste jo hvor Moses under Guds ledelse førte dem. Derfor skulle de stole på de 2 trofaste ledernes rapport, fordi den var i harmoni med Moses synlige ledelse. GC hovedforsamling har også stemt slik at det er gjort klart hvilken TOSC rapport som var riktig (ref. kapitlet om det ovenfor).

Bare 2 av 12 avla den riktige rapporten i GT! I våre dager er det 10 av 13 divisjoner som ikke har åpnet for kvinnelig ordinasjon. Det må være enklere å overbevise folket, må ikke det?

Folket i Moses sin tid spurte: «Hvorfor fører Herren oss til dette landet så vi må falle for sverd og kvinnene og småbarna våre bli krigsbytte?». Er det ikke det samme vi ofte hører fra den moderne bevegelsen som står imot GC: «Where are we going?», «det kommer ikke til å være bra om vi følger Moses». Særlig ofte hører vi at de unge kommer til å forlate menigheten hvis vi trofast følger den retningen Moses etter Herrens vilje, fører oss i. Var ikke akkurat det samme som var brukt som argument flere tusen år siden: «kvinnene og småbarna våre blir krigsbytte». Hva sa Herren til disse mistankene? Han sa: «småbarna deres, som dere mente ville bli fiendens bytte, dem skal jeg føre inn. De skal lære å kjenne landet som dere vraket. Men likene av dere skal bli liggende her i ørkenen. (4Mos 14:31-32 B11)». Herren kommer til å hjelpe ungdommene våre, når de følger den riktige veien. Mange av dem må dessverre gjennom en oppdragelsesprosess på grunn av innflytelsen fra fedrene: «Og barna deres skal være gjeterne i ørkenen i førti år. De skal lide for deres utroskap (4Mos 14:33 B11)», men de kommer til å klare det. Selv nå er det [mange ungdommer](#), blant annet, innflytelsesrike ungdommer, som av hele sitt hjerte støtter GC. Det er viktig å forlate denne bevegelsen, fordi den truer med åndelig død. «Jeg, Herren, har sagt at slik vil jeg gjøre med hele denne onde menigheten som har sverget seg sammen mot meg (4Mos 14:35 B11)».

Hele forsamlingen ønsket å steine Josva og Kaleb, ikke på grunn av rapportene, men fordi de forsøkte å lede forsamlingen inn på Herrens vei. I våre dager blir ofte innflytelsen til personene som taler i støtte for GC hovedforsamling, begrenset av ledelsen, bare fordi de støtter GC, vår «Moses», bare fordi de taler om kjønnsrollene.

Josva og Kaleb var også ledere. Vi oppmuntrer lederne våre om å ta Josva og Kaleb side, tross faren for at dere kan «steines».

Ellen G White appell

If God abhors one sin above another, of which His people are guilty, it is doing nothing in case of an emergency. Indifference and neutrality in a religious crisis is regarded of God as a grievous crime and equal to the very worst type of hostility against God. {3T 280.3}

Hva betyr denne appellen for oss, som ikke er ledere? Hvis du kjenner saken godt nok, og har opparbeidet seg en mening for å støtte GC og forskjellen i kjønnsrollene, er det greit å vente og tie? Hvordan ser Gud på den type nøytralitet? Ett av argumentene lederne i kjønnselimineringbevegelsen bruker for å presse mot GC, er at *alle* i deres geografiske område ser på saken på den samme måten som de gjør det. Tidligere i denne artikkelen viste vi at denne påstanden var feil. Når vi tier, gir vi likevel mer kraft til dette argumentet, selv om motstanden mot GC uansett er ulovlig. I avsnittet angitt ovenfor, forteller Ellen White oss at «Likegyldighet og nøytralitet i en religiøs krise anses for Gud som en grov kriminalitet og lik den aller verste typen fiendtlighet mot Gud».

Konklusjon

Vi har samme gode motiver alle sammen

En gang til spilte jeg [opptaket av GC Annual Council 2016](#) for meg selv, for å lytte til hver enkelt som hadde talt. Med sorg måtte jeg og flere andre av delegatene innrømme, at de aller fleste snakket på en måte som om det ikke var GC hovedforsamling i 2015, som om de *Bibelske* argumentene aldri hadde vært diskutert eller som om både tilhengerne og motstanderne aldri noen gang funnet *noen* argumenter i Bibelen i forhold til saken, som om det ikke var noen demokratisk avstemning disse personene var en del av. Hvorfor sto de fortsatt på sitt? – spurte jeg meg selv. Ja, det var ca. 10 delegater som talte i støtte for verdensmenigheten, mens de fleste talte imot. Ja, GC Annual Council stemte likevel for å støtte verdensmenigheten. Ja, det betyr dessverre at de fleste som i hjerte sitt aksepterte at Herren ledet sin menighet gjennom GC hovedforsamling, torde ikke snakke. Jeg stirret i ansiktene til delegatene for å ta med meg følelsene og tankene deres. Etter så mange timer og dager med å forske dette ikke givende emnet var det ikke så mye av forstyrrelsesfølelser igjen. Jeg kan forstå hva kvinnelig ordinasjons tilhengerne mener og føler, når de forsøker å gjøre sitt beste for å beskytte andre personer fra «urettferdigheten» som truer dem. Nei, ikke fordi jeg er enig med synspunktene, men fordi vi alle har samme motiver. Problemstillingen er ikke der, men i metodene vi velger og lydighet mot dem Herren har gitt lovlig myndighet. Jeg er jo glad i Bibelen i sin likefremme betydning, dermed har jeg ren samvittighet, men jeg kan forstå andres patriotiske og oppriktige samvittigheter, og føler respekt og medfølelse.

Verdens humanisme og rettferdighet

Vi tror at vi lever i «kristne» land, og dermed er det blitt vår naturlig oppfatning at humanismen og rettferdigheten, i den vanlige betydningen de fleste ser på disse begrepene, vil aldri slå feil. Forskjellen mellom den Bibelske oppfatningen av disse begrepene og den verdslige oppfatningen, øker likevel år etter år. Denne verden betrakter Gud som en enkel støtte til mennesket, mens mennesket står sentralt. Rettferdigheten er ifølge verden, når alle kan gjøre alt. Bibelen forutsetter at den kristne skal underordne seg Guds makt som kan gjøre forandringer dypt i hjertet. Dette innebærer å ta opp kors og fornekte seg selv, og Gud synes det er humant. Er ikke det veldig forskjellig fra verdens oppfatning? Bibelen viser at Gud har skapt de forskjellige kjønnene med litt forskjellige funksjoner, etter sitt bilde,

før syndefallet, for Han selv i sin vesen har forskjellige funksjoner mellom treenighetens personer. Derfor finnes det en positiv diskriminering i Guds øyne. Gud synes det er rettferdig. Er ikke det veldig forskjellig fra verdens oppfatning? Tenker vi Guds sanne humanisme og rettferdighet? Eller er vi enig med verden i måten den har definert humanismen og rettferdigheten? Verden har lurt oss, da den negativt diskriminerte etter hudfargen – i Eden var det ingenting lik dette. Nå har verden lurt oss igjen, når den skiftet strategien og har nesten fjernet enhver forskjell mellom kjønnsrollene, som om den har omvendt seg for å følge Guds vei og det aldri blir noe av diskriminering igjen, men – i Eden skapte jo Gud kjønnsrollene. Guds Eden, skapelse, er vår rettesnor. La oss tilbe Ham som skapte!

Når vi ser på humanismen og rettferdigheten med Guds øyne, trenger vi ikke lenger å belaste Bibelske vers med mystiske betydninger. Vi blir glad i dem som de er. Når vi skal ut til denne verden, kjenner vi plutselig ingen konflikt mellom vår forkynnelse og de enkle ordene i Bibelen: «Kristus er enhver manns hode, mannen er kvinnens hode, og Kristi hode er Gud. (1Kor 11:3 B11)».

Ingen har greid så langt å vinne kampen imot Bibelens likefremme betydning. Gud svarer alltid på dette med en reformasjon. La oss følge i Luther fotspor, for dette blir den beste måten å feire hans seier i dag.

Vi håper at situasjonen har endret seg siden Annual Council, og vår union og divisjon har underordnet seg GC per i dag, tross andre signaler vi har fått fra verdensfeltet, tross tilbakevisningene vi hadde fått i Juni.

Hvordan å vite med sikkerhet hva sannheten er om kjønnsrollene

Vitnesbyrd for Menigheten var skrevet av Den Hellige Ånd for å berge oss fra alle de spesifikke fristelsene som Satan har gjort klar for menigheten i den siste tiden. Jeg tror det er umulig å havne i uenigheter, hvis vi alle gjør dette til vane å lese disse bøkene, i originalen eller i en heldekkende oversettelse, linje for linje, om og om igjen. Det har gjort veldig mye forskjell i hvert fall i mitt liv. Guds Ånd har anbefalt oss gjennom vår profet å lese disse bøkene om og om igjen. Ellen White sitt største byrde for menigheten var å vedlikeholde enhet i sannheten. Vi når dette målet, når vi leser disse skriftene hennes og anvender dem mot oss selv.

Den inkonsekvante bevegelsen

Kjære søsken, hvis noen av dere fortsatt er i tvil om det er greit å motarbeide GC, ønsker vi at dere innser at den bevegelsen mange av oss har blitt lurt av, er inkonsistent i sine metoder.

Samvittighetsfriheten

Bevegelsen påstår at GC tvinger samvittigheten. Kan ikke et trossamfunn bestemme for seg selv gjennom en lovlig og demokratisk prosess? Bestemme hva som er Bibelsk og viktig i motsetning til hva som bare er policy? Bestemme at verdensmenigheten skal ha felles syn på det som er viktig, fordi den er én kropp? Disse er uttrykk for SDA samfunns samvittighet! SDA tvinger ingen til å leve etter SDA syn på noe SDA ser som prinsipielle saker eller være medlemmer i SDA. Hvorfor nekter bevegelsen rett til et verdensomspennende trossamfunn til å bestemme for sin samvittighet? Hvem er det egentlig som undertrykker samvittigheten?

Har ikke SDA medlemmer som er lojale mot vårt øverste ledd, rett til å være riktig representert av vår ledelse? Har ikke våre ledere plikten siden 2015 til å sette seg grundig inn i Position 1 og forkynne den til vanlige medlemmer? Forventer lederne våre ved sitt eksempel og innflytelse å føre med seg en stor del av flokken og bort fra vårt øverste ledd? Kan man være så sikker i at man ikke kjemper mot Gud på den måten?

Tjeneste framfor myndighet og makt

Vi hører mye om «tjeneste framfor myndighet og makt» prinsipp fra en bevegelse, som faktisk har forsøkt å nullstille den reelle myndigheten og makten Gud har gitt til GC hovedforsamling. Selv om bevegelsen løfter opp tjenesteinnstilling og påstår å ikke operere med «gammeldags» myndighet eller makt i det hele tatt, foregår det faktisk en inspirert av bevegelsen kamp for makt mellom de organisatoriske leddene. Det hjelper lite å avvise begreper uten å vise det riktige eksemplet. Vi har sett at det var ingen konflikt mellom myndigheten delegert av himmelen, og tjenesteinnstillingen et menneske viser samtidig. Vi har også sett at kun GC hovedforsamling blant SDA leddene har vært ordinert av Herren for å ha makt. Hvorfor skal vi heve vår egen menneskelige makt framfor å adlyde Herrens lovlige makt?

Likeverd

Vi hører mye om «kvinnelig likeverd» fra en bevegelse, som nekter likeverd til de kvinnene som ønsket å leve etter Guds plan. De er blitt «gammeldags», kvinnene blir oppfordret til å tenke helt nytt. Hvor ofte snakker vi om konsekvensene for familiene, barn, menigheten, og samfunnet? Er vi ikke alle sammen blitt klare over konsekvensene nå? Det er vel ikke ekte likeverd. Ekte likeverd respekterer *forskjellene*, særlig de Gud har skapt fra begynnelsen av. Den verdslige likeverd er egentlig et løfte om en illusorisk frihet, gitt lenge siden av slangen i Edens hage. Borgerlige rettigheter og beskyttelse for begge kjønn er jo i tråd med Bibelen, men de bitre metodene og fruktene bevegelsen har vist fram i prosessen for å ødelegge kjønnsrollene, avslører hva som i den siste tiden ligger i bunnen av den.

Årsak-til-virknings effekter

Familien reflekterer forholdet som finnes mellom Kristus og menigheten (Ef. 5:24) og vi kan se de årsak-virknings effektene: om familiene respekterer den Gud gitte overhodeprinsippet (1Kor. 11:3), så er det tilsvarende respekt og lydighet i menigheten mellom dens organisatoriske ledd, så er det tilsvarende kraft og styrke i misjonen, og harmoni ellers. At vi i dag er vitner til denne kampen for myndighet i menigheten vår, er et tegn på at også familiene våre bør vurdere om mønsteret denne verden har tvunget på familielivet, stemmer overens med Guds Ord.

Et kall

La oss støtte den likefremme forståelsen av Guds Ord, den alle våre trospunktene er bygget på.

La oss støtte kvinnelighet i kvinner og mannlighet i menn, og sørge for at begge kjønn tjener Herren på Bibelsk vis.

La oss ikke være verdens venner og Guds fiender (Jak 4:4), men være ikke av verden og Guds venner (Joh 17:14).

La oss støtte GC hovedforsamling og Kristus som leder den.

Vi elsker Guds menighet, alle kvinner og menn og alle lederne våre. Derfor sender vi denne eposten, som viser seg å være en del av en debatt.